

Ze beginnen met een muis, vervolgens oktrooieren ze een koe om tenslotte ook een vrouw te melken. Meer afschuwelijk nieuws op pagina 8. (foto Dieter Telemans)

Nieuwe Ekonomika-preses over democratisering

"We moeten ons hoeden voor vervlakkings"

Dit jaar was bij Ekonomika, net zoals bij VRG, de winnaar van de verkiezingen reeds lang van tevoren bekend. De ploeg Klikkvast bood de studenten vooral "vlot verkeer op het kruispunt van Ekonomika". Geen nieuwe spektakulaire projecten, maar het degelijk uitbouwen van het bestaande was de grote slogan. Hun campagne was dan ook doorspekt met foto's van een veilig-verkeer campagne van de Vlaamse overheid.

Of dit een goede manier is om een gebrek aan creativiteit te verdoezelen zullen de elf verkozenen volgend academiejaar in hun dagdagelijkse werking nog moeten ontcrachten. De vraag is ook in hoeverre de verrassende uitbreiding van de Ekonomika-activiteiten in de richting van minder voorspelbare evenementen zoals het dansfestival in samenwerking met het Stuc en de dag met derde-wereld-kenner Dirk Barrez door dit presidium zal worden verdergezet. In de programmabrochure wordt melding gemaakt van een bierkuis, een dropping, een dagje bij de para's. De nieuwe verantwoordelijke voor cultuur

wil voor volgend jaar evenwel een teaterfestival. Ook belooft men bij Ekonomika de productie van een langspeelfilm.

Over het vorig jaar opgerichte Soweko (Sociale Werkgroep Ekonomika) wordt geen woord gerept in de campagne. Wel hebben reeds enkele mensen van het nieuwe presidium bevestigd dat Soweko zal blijven bestaan.

De basisbeloften die door het nieuwe presidium op papier werden gezet zijn: een up-to-date Ekonomika-vademecum, een Ekonomika-langspeelfilm, minstens vijf kleine ludieke activiteiten, een Ekonomikadosier voor de toekomstige sponsors, headers en footers in de kussussen, een gouden-krijtjegaal-avonds, de stoelen en de tafels gerepareerd binnen de vijf dagen. Ook een betere integratie van de Erasmussen en de Kulakkers, een goed EST en een betere fanfare zouden in het verschieft liggen. Naast deze verheven doelstellingen zal vooral het onderwijss dossier een harde noot om te kraken worden.

De nieuwe preses zei hierover het volgende in *Het Volk* van woensdag 21 april: "De studiedruk is de jongste vijf jaar met 20 procent gestegen en dat

Een visie van het Zuiden op het Zuiden

Vlindertjes en vogeltjes

Lydia Alpizar (Costa Rica), Monica Hernandez (Mexiko), Martin Beaulieu (Uruguay), Nelson Agymang (Ghana) en Gomé Hilaire (Ivoorkust) waren onlangs in Leuven op uitnodiging van de Jeugdbond voor Natuurstudie en Milieubescherming (JNM), Grafitti, 11.11.11-studenten, Groezel en Agalev-studenten. Deze vijf personen zijn allen werkzaam in organisaties van het Zuiden die ijveren voor mensenrechten, sociale rechtvaardigheid en een goed leefmilieu.

Veto had een gesprek met hen over hun werk, over de milieu- en ontwikkelingsproblematiek en over de samenwerking tussen het Noorden en het Zuiden. Een eerste aspect van die problematiek betreft migratie.

Nelson Agymang: "Migratie begint allereerst binnen het eigen land zelf, zoals bijvoorbeeld bij ons in Ghana. Meestal is ze het resultaat van een onevenwicht tussen verschillende delen van het land. Langs de ene kant heb je het platteland, waar iedereen iedereen kent en waar men dicht bij de natuur leeft. Maar toch worden vele jongeren naar de steden gedreven met de hoop op betere levensomstandigheden, alhoewel ze daar meestal gewoon niet aan de bak komen. Velen zijn werkloos. Ze leven, eten en slapen in de straten en hebben nauwelijks kleren. In de dorpen hadden ze een beter leven dan in de stad. Veel van hen proberen daarom ook naar Europa te vluchten. Ze zien Europa echt als het beloofde land."

Veto: Hoe is de relatie van jullie bewegingen met de overheid? Tracht men jullie niet te breken?

Martin Beaulieu: "Niet echt. We werken eigenlijk in de marge. We krijgen geen financiële of materiële steun van de staat. De meeste NGO's in Uruguay leven van buitenlandse hulp. De buitenlandse geldbronnen bekijken het echter op een economische manier. Zijn de projecten nuttig en winstgevend? Wij denken meer aan de sociale kant van het geheel. We proberen de projecten zelfbedruipend te maken. Bepaalde zaken die besproken werden tijdens Unced (de United Nations Conference on Environment and Development, *nvdv*) worden wel overgenomen door de regering. Zo bestaat er nu in Uruguay een ministerie van milieu."

Vernietigen

Veto: In juni vorig jaar vond de 'Earth Summit' plaats in Rio in Brazilië. Op deze top, waar bijna alle belangrijke regeringsleiders bijeenkwamen, beloofde men om de problemen eindelijk aan te pakken. Hoe evalueren jullie deze aardetop?

Beaulieu: "Er zijn wel een aantal concrete resultaten geweest, denk maar aan Agenda XXI (een agenda met maatregelen om tot een duurzame ontwikkeling te komen, *nvdv*). Maar misschien belangrijker zijn de alternatieve verdragen die opgesteld werden door de niet-gouvernementele organisaties. Voor het eerst zijn we ook echt officieel erkend als gesprekspartners. Langs de andere kant is er helemaal niet over gesproken hoe men de multinationals zou kunnen controleren en hoe men de wapenhandel aan banden kan leggen. De TNC's (Transnational Cooperations, multinationals, *nvdv*) hebben veel lobby bij de regeringen en de organisatoren. Ze hebben zelfs een deel van de konferentie betaald. Op die manier hebben ze zichzelf van de agenda gehouden."

Gomé Hilaire: "Rio was één grote veldslag over het beheer van de grondstoffen. Iedereen spreekt nu over duurzaamheid. De duurzaamheid die wij kennen, is de duurzaamheid van de armoede en van de schuldenberg. Hier in het Westen zien jullie de kinderen in Ethiopië of in Somalië op de televisie. Maar over de achtergronden van de armoede wordt weinig verteld."

"De milieuproblematiek in het Zuiden zie ik vooral als een vraagstuk over het beheer van de grondstoffen. In Ivoorkust moeten we de bossen kappen om onze schulden af te betalen. Trouwens, je kunt niet voor de vlinders en de vogeltjes opkomen terwijl de mensen daarnaast kreperen. Wie of wat degradeert het milieu? Niet wij, maar de TNC's die de producten maken. Het is de kakao, de koffie, de rubber, de producten die bestemd zijn voor de export die het land vernietigen."

Veto: Hoe kunnen jongeren in het Noorden samenwerken met jongeren uit het Zuiden?

Lydia Alpizar: "Dankzij Unced kon er samengewerkt worden met jeugdorganisaties die zich bezig houden met milieu en ontwikkeling over heel de wereld. Er werd een platform ge-

vormd: A Seed (Action for Solidarity, Equality, Environment and Development, *nvdv*), dat wereldwijd alle jeugdgroepen rond milieu verenigt. Samen kunnen we objectieven bepalen en een sterke internationale beweging uitbouwen."

Beaulieu: "We werken zeer lokaal maar willen er ook het buitenland mee betrekken. Samenwerking met het Noorden is alleen al nodig omwille van fondsenwerving. Basis is echter dat jullie onze visie in beschouwing nemen. Dat dit zeer nuttig is werd ten overvloede bewezen in Straatsburg toen het probleem van de overbevolking besproken werd. Al te makkelijk wordt dit in het Noorden nog als een probleem van de vrouw beschouwd. Voor ons is het duidelijk een probleem van de structuur van de wereldeconomie. We hebben niet echt bevolkingsproblemen. Het gaat om de verdeling van de grondstoffen."

"Heel belangrijk is het communicatienetwerk. Je moet weten: op dit moment ontmoeten jongeren van over heel Latijns-Amerika elkaar makkelijker in Europa dan in Latijns-Amerika zelf. Ook informatiedoorstroming is nodig. Hier in Europa vind je meer informatie over Uruguay dan in Latijns-Amerika zelf."

"Maar minstens even belangrijk is het politieke werk in het Noorden. De belangrijke beslissingen worden in het Noorden genomen. Je moet die regeringen benaderen en op hen pro-

volg op pag. 9

Louvain-la-Neuve is zoals bekend de Waalse tegenhanger van onze moeder Alma. Minder bekend is dat de toenemende urbanisatie van ons Waalse zusje — de fakulteiten, wetenschapsparken en industrieterreinen schieten als *champignons* de grond uit — een toekomstige heraansluiting, letterlijk dan, met Leuven meer dan waarschijnlijk maakt. L'union fait la force. p 5
Het Stuc kan de culturele zondvloed niet meer binnenshuis houden en heeft daarom vanuit een hernieuwd historisch besef zijn profeten naar de Ark gestuurd onder het motto "als kunst de wereld niet kan redden, gaan we zelf maar de boot in." p 4
Kamers zijn blijbaarder nog niet duur genoeg. In een lineaire omcirkelingsbeweging die met een loelie de bal misloof werden de studenten de hoge heuvel opgestuurd. Maar nu zijn we boos en we komen er niet meer vanaf. Nè, lekker beuk. L'unif fait la farce. ... 10
VTK-verkiezingen 3
Oikonde 3
Vlammende kreaturen 4
Kankermuis 8
Graffiti 10
Relais contre le Racisme 10

Keren

"Ook ik dacht vroeger dat je in Europa het geld van de straat kon rapen. Maar toen ik er dan was, zag ik er belataars die mij om geld kwamen vragen. Mijn eerste bezoek aan het Westen bezorgde mij een revolutie in mijn gedachtenwereld. De Ghanezen die hier wonen hebben een hard leven. Vrouwen zitten in de prostitutie. Dat is niet het geval in Ghana, en ze vertellen het dan ook niet aan hun verwanten. Mensen van Ghana doen in Europa dingen die ze zelf niet waardig vinden."

"Met onze organisatie proberen we mensen in Ghana ervan bewust te maken dat de situatie in Europa lang niet zo rooskleurig is. We hebben daarvoor een aantal projecten lopen. We leren de jongeren opnieuw het alternatieve, ambachtelijke werk, zoals stenen bakken en dakpannen maken. Zo hebben we bijvoorbeeld een heel eenvoudige machine in elkaar gestoken om de dakpannen te maken."

"We hebben nog een ander project waarmee we de jongeren aanmoedigen om terug naar de dorpen te keren. Ze krijgen dan een startkapitaalje mee om iets op te zetten. Maar jaarlijks kunnen we zo maar een tiental mensen helpen. Dat is dus eigenlijk echt niets."

Echter

Veto: Waar zit dan wel de oplossing? Agymang: "De problemen moeten heel fundamenteel aangepakt worden. Tenslotte delen jullie in Europa ook mee met het probleem van de migratie. Ghanezen zullen blijven migreren naar Europa, zolang er armoede is in hun eigen land. Twintig procent van de wereldbevolking gebruikt tachtig procent van de rijkdommen van de aarde. De armste tachtig procent gebruikt slechts twintig procent van de grondstoffen. Dat probleem moet aangepakt worden. Er moet een rechtvaardiger verdeling komen van de rijkdommen en een wereldwijde solidariteit. Dan zou de dreiging van de migratie ook afnemen."

advertentie

Je wilt een kopieje,

het moet heel goed zijn,

het mag geen fouten kosten.

MASTER COPY LEUVEN
Vismarkt 10a - Astridlaan 14
3000 Leuven
016/220 440 - 016/230 392

advertentie

volg op pag. 2

ZIE FREDDY

LEZERS BRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking: de schrijver moet steeds naam, studiejaar en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto. Brieven die langer zijn dan 35 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen, wat overeen komt met ±1,5 getikte bladzijde met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redaktie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

Plak

Vorige week werd ons in Veto de mantel uitgeveegd door Pieter Ballon van Historia wegens overdadig plakken tijdens de VRG-verkiezingsweek. Wij pleiten schuldig. Hoewel het de bedoeling was Historia te laten hangen, bleek achteraf inderdaad dat onze plakgeestdrift dit ten dele in de weg stond. Tegelijk zouden we er echter voor willen pleiten om volgend jaar preventief afspraken te maken tussen de kringen die 1) duidelijk zijn, 2) weinig ruimte voor interpretatie laten, 3) de kleine kringen garanderen dat ze ook enkele opvallende plakplaatsen kunnen bezetten, 4) maar tegelijkertijd de grote kringen de kans laten om een promotie te voeren die evenredig is met de omvang van hun activiteiten.

Konkreet zou dit er bijvoorbeeld als volgt kunnen uitzien. Op de respectievelijke kampussen wordt elke door de eigen kringen geplakt, een aantal centrale plakplaatsen wordt voorbehouden voor de kleine kringen (die onder elkaar verder afspreken) en over de rest worden onder de grote kringen week per week afspraken gemaakt. Afspraken in het heets van de strijd, zoals in dit geval met Historia, worden toch niet gerespecteerd. Tot slot nog dit: de bijdrage van Mariboro aan onze campagne bedroeg 60.000 frank en niet het kwart miljoen waarvan sprake. Dergelijk bedrag is ook voor ons slechts een wensdroom.

Robbie Tas
Namens "Licht op Groen"
Verkozen VRG-presidium 93-94

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
☎ 016/22.44.38

Jaargang 19 nr. 28
29 maart 1993

Ver. uitg. Ria Vandermaesen
's Meiersstraat 5, Leuven

Hoofdredacteur:
Steven Van Garsse
Redaktiesekretaris:
Ria Vandermaesen

Redaktie: Karen De Pooter, Karel De Weerd, Serge Franchoo, Jeroen Overstijns, Pieter Vandekerckhove
Doka: Karel De Weerd, Dieter Telemans

Tekeningen: Kr69, Nix, Stani
Layout en vormgeving:
Els Cornelis, Karen De Pooter, Kris Jakobs, Ria Vandermaesen, Joris Van Garsse, Steven Van Garsse

Medewerkers: Chris Ceustermans, Els Cornelis, Mich Crols, Filip De Keukeleere, Bart D'haene, Lies Gommers, Wim Huybrechts, Stef Jansen, Raf Uten, Maud Vermeire
Eindredactie: Kris Jakobs, Patrick Staudt

Zetwerk en publiciteit
Alfaset Leuven (22.04.66)
Drukkerij Rotatyp Brussel
Oplage 9000 eksemplaren
ISSN-nummer 0773-5162

Abonnementen
Studenten: 250fr; niet-studenten: 350fr; buitenland: 600fr; steun vanaf 1000fr; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
Agenda en Ad Valvas ten laatste vrijdag voor verschijnen om 18.00 uur op het redaktieadres bezorgen
Redaktievergadering iedere vrijdag om 15.00u

KULTURELE DYNAMIEK IN ANTWERPEN DE ARK IS GEEN SCHIP

Teater - Triomfalistisch trompetgeschal begeleidde de opening van de Ark. Het concept van een theater met hotel voor artiesten en bar op de Schelde, gebouwd door de vzw Bomp (Bouwen Op Moeilijke Plaatsen in Antwerpen) voor Antwerpen 93, werd kritiekloos ontvangen. Het gevaarte werd getekend door Vlaanderens sterarchitect Bob (bOb) Van Reeth die verantwoordelijk is voor onder andere het kippenhok van tien miljoen van waaruit men bij de BRTN het tv-journaal voorleest.

Achter dit project schuilt een idee die er mag zijn. De Ark wil een metafoor zijn voor de culturele dynamiek van de grote wereldsteden. Antwerpen 93 programmeert er deze zomer veertien groepen uit evenveel metropolen die de nadruk zullen leggen op de rijkdom en de snelle veranderingen van de multiculturele samenleving als bron van creativiteit. Toch zijn er bij het tachtig miljoen kostende project enkele vragen te stellen.

Het mag dan wel een leuk bootje zijn, op het vlak van theaterarchitectuur is het een complete misser. Van Reeth zegt te zijn uitgegaan van de idee om 'iets' te bouwen voor op het water, wat dan in een latere fase eender wat kon worden. Een theater dus, maar dat is puur toevallig, en dat zie je dan ook.

Blikvanger van het bijna tachtig meter lange schip is een glazen toren, die dienst doet als bar. De schouwburg zelf vindt de toeschouwer weggestopt in het ruim achter twee spaanderplaten keukendeuren. Niets geeft je daar de indruk dat je op een boot bevindt. De zwarte wanden isoleren deze ruimte volledig van de omgeving, in tegenstelling tot het transparante kafeteria dat een mooi panorama biedt over de Schelde en waar je tout Anvers kan zien zitten.

Maar het theaterontwerp sluit op geen enkele manier aan bij de omgeving, en dat is des te cynischer omdat de Schelde hier toch als uitgangspunt fungeerde. Op geen enkele manier merkt de toeschouwer dat hij zich op het water bevindt. Een zwarte teaterdoos op een met tonnen kiezel gestabiliseerde oak met een lichtgevend kafee erbovenop is geen interessant schouwburgontwerp. De functie van de Ark als symbool voor de dynamiek van de nieuwe stadskultuur wordt op geen enkele manier doorgetrokken in het architecturale concept. Maar mogelijk is dit project toch Antwerps tot en met. Ter plekke drijven kan nog net, maar varen, ho maar.

(jo/ru)

IMEXCOM TECHNOLOGY

Burgemeesterstraat. 3
3000 - Leuven

Tel : (0)16/223285 - Fax : (0)16/220485

You Need a Computer ?

For private or professional usage

The answer is simple :

- The BEST Price around -

- The BEST Service around -

Imexcom Technology

YOUR PARTNER

386 Sx 33MHz

1 Mb Ram geheugen

FDD 3.1/2 (1.44Mb)

HDD 42Mb

VGA Card TRIDENT 256Kb

VGA 14" Monochrome Monitor

Keyboard Extended 102Keys

2 Serials - 1 / - 1 Game

Mouse Micro. Comp.

Mouse Pad

Minilower or Desktop Case

Price : 25990,- BTW In.

advertentie

IMEXCOM TECHNOLOGY

Tervoevestraat. 93

1040 - Brussel

Tel : (0)2/7368756 - Fax : (0)2/7327879

Foto: Karel De Weerd

Ekonomika

vervolg van pag. 1

merk je aan de studenten. Er is nog maar weinig tijd voor deelname aan activiteiten, laat staan engagement. Toch mag demokrativering geen verlag van nivo betekenen. Linkse groeperingen stellen demokratie te vaak gelijk met vervlakkung. Daar moeten we ons voor hoeden." Een waarheid als een koe op enkele kleine details na. Volgens de nieuwe preses pleiten progressieve groepen voor vervlakkung in het onderwijs. Waarschijnlijk heeft de goede man nog niet erg veel onderwijsrapporten achter de kiezen. Hij heeft gelukkig nog de zomervakantie om een en ander bij te benen.

Anderszjids is de angst voor een nivoverlagung wat absurd wanneer de studiedruk, zoals hij zelf zegt, eksponentieel toeneemt. Het is de kwaliteit van het kontaktonderwijs waar het schoentje knelt.

Naast Klikvast, met Peter Vynck als preseskandidaat, kwamen ook nog zevend loppoegen op, die absoluut niet overtuigend scoorden. Het feestmenu dat de loppoegen aan de kiezers aanboden in de kampagneweek was niet erg verschillend van dat van Klikvast. Ploeg Prekampagne werd

wel uitgesloten omdat de ploeg — bewust — te vroeg met de campagne was begonnen. Vandaar ook de niet erg lyrische naam van deze ploeg. Kamikaze als vrije-tijdsbesteding... Vorige week werden de Dekenstraat en het park omgetoverd in een soort braderie waar alle mogelijke menseelijke geneugten vrijelijk en gratis konden worden gebotvierd. 's Avonds wachtte er kabaret of nog meer live-muziek en natuurlijk de onvermijdelijke vaten. Originële evenementen zoals de lessen van profen in het zaldspark van twee jaar geleden waren er dit jaar niet bij.

Er bleken uiteindelijk zes stemronden nodig te zijn om de definitieve beslissing af te dwingen. In de geschiedenis van de fakulteit was dat nog nooit gebeurd. Volgens de huidige preses Peter Schelstraete kon men dat verwachten omdat de kiezers door het gebrek aan ernstige konkurentie voor Klikvast makkelijker voor een loppoeg zonder programma stemden. Ook het kworum werd trouwens maar op het nippertje gehaald.

Is dat laatste een teken van een te weinig geïnspireerde campagne of zijn de kiezers zelf weinig geïnteresseerd? Een opkomst van nog geen 2000 kiezers is wel erg weinig voor zo'n grote fakulteit en voor zo'n dure campagne. Chris Ceustermans

ERASMUS HOGESCHOOL

Europa wenkt ...

In het kader van de toenemende Europese integratie heeft de openbare sector een stijgende behoefte aan managers met Europese vorming en ervaring.

Om daarin te voorzien organiseert de Erasmushogeschool, in samenwerking en uitwisseling met andere Europese hogescholen,

een éénjarige **post-graduate opleiding in**

EUROPEAN MASTER'S IN PUBLIC ADMINISTRATION

Voor inlichtingen en inschrijvingen voor academisch jaar 1993-1994:

Erasmushogeschool • E-MPA Trierstraat 84 bus 11, 1040 Brussel

Club Mad wint matte verkiezingen Eerste vrouwelijke VTK-preses

VTK houdt traditioneel vlak na de paasvakantie zijn verkiezingsweek. Tot vorig jaar vond de eigenlijke verkiezing plaats tijdens de tweede week na de paasvakantie. Het presidium van dit jaar besliste echter om alles reeds in de eerste week af te ronden, ongetwijfeld tot grote vreugde van de ploegen. Hierdoor kon de vermoedende campagne immers tot enkele dagen beperkt worden. Die campagne verliep vrij mak, maar dat had ongetwijfeld meer te maken met het feit dat er slechts een verkiesbare ploeg was dan met die ploeg zelf.

Tot voor een paar weken had het er nog alle schijn van dat meerdere ploegen met elkaar in competitie zouden gaan. Enerzijds was er de ploeg 'Club Mad' die aangevoerd werd door Elke Hendrix, waarmee ook een frisse wind door de ingenieursrangen waalde. Tot nog toe had deze kring — met slechts dertien procent meisjesstudenten — namelijk nog nooit een se-

rievue ploeg met een vrouwelijke preses kandidaat gekend. Daarnaast was er ook de ploeg 'Eureka' die vooral bestond uit studenten uit de voormalige 'Daltons'-ploeg — de gedooide verdivinningsploeg van vorig jaar die het uiteindelijk toch moesten afleggen tegen de 'Vikings'.

Achteraf beschouwd was Eureka's enige bedoeling de concurrentie wat

aan te wakkeren om er zo voor te zorgen dat 'Club Mad' toch met een 'stevige en interessante verkiezingscampagne' (dikst zijzelf in 'Het Bakke', het wekelijkse blaadje van VTK) voor de dag zou komen. Zo beloofde 'Eureka' voor vorige week maandag een optreden van The Scabs voor de absurde lage prijs van 50 frank. Tot de dag van het optreden zelf geloofden heel wat burgers dat ze die avond wel degelijk naar een optreden konden. 'Eureka' had de affiches voor het optreden trouwens op 1 april verspreid. Vis, vis.

'Club Mad' liet zich echter niet zo gemakkelijk voor schut zetten. Zij belden The Scabs voor bevestiging van het aangekondigde concert. Hun campagne — die al bij al behoorlijk was — stond echter op dat moment reeds wat. Megakampagnes zijn overigens bij VTK sinds vorig jaar niet echt meer mogelijk, aangezien erop

'binnenwippers' vallen het best te omschrijven als de vrienden des huizes. Zij komen regelmatig aanlopen, bijvoorbeeld eens om de veertien dagen en brengen dan een avond in huis door of koken voor het ganse huis.

Soep

De beroepskrachten volgen de gemeenschapshuizen vanop een zekere afstand. Eens om de week of om de veertien dagen is er een vergadering met 'de gemeenschap'. Daar kunnen problemen en regels besproken worden. Verder is er, wanneer er ernstige moeilijkheden opduiken, een professioneel iemand beschikbaar. De eindverantwoordelijkheid wordt op die manier steeds door Oikonde gedragen.

"Het gebeurt inderdaad wel eens dat het fout loopt in een gemeenschapshuis, en dat er bijvoorbeeld iemand moet verhuizen. Dat zijn voor de groep en zeker voor de vrijwilligers moeilijke momenten. Vaak betrekken de vrijwilligers de mislukking op zich. Het vertrek van een gast mag echter niet als een mislukking gezien worden. De Oikonde-huizen zijn een aanbod, een soort experimenteerruimte voor de gasten. Af en toe gaan de dingen in de gemeenschapshuizen zo goed dat bijvoorbeeld tijdens de eksamens de rollen zowat omkeren. De vrijwilligers krijgen dan 's avonds soep voorgeschoteld en in tijden van crisis een opmonterend gesprekje van de gasten. De gasten vinden het meestal ook belangrijk dat de studenten slagen voor hun eksamens", aldus Julien Paesmans.

Om eventuele problemen vooraf op te sporen is er, na de aanvraag van een gast, steeds een soort selectie. Konkreet wordt er gekeken of deze inwonerformule beantwoordt aan de problemen van de gast. Ook wordt er gekeken of de gast zelf wel in een gemeenschapshuis wil intrekken. Voor gedetineerden is dit eigenlijk een valse keuze. Wanneer zij hopen op een voorwaardelijke invrijheidstel-

Oikonde zoekt binnenwippers, bewoners en inslapers Krisis in de crisisopvang

Oikonde biedt woongelegenheden aan een aantal mensen die niet direkt zelfstandig kunnen wonen en verzorgt bovendien permanent crisisopvang. Tijdens het zowat 25-jarig bestaan is men geëvolueerd van een project dat enkel op vrijwilligers draait, naar een uitgebouwde dienstverlening met een twintigtal beroepskrachten en een horde vrijwilligers. Op dit ogenblik komt echter het crisisopvangcentrum door financiële problemen in de kou te staan.

De opvang in Oikonde wordt momenteel op drie manieren georganiseerd. Er is een dienst voor pleegzorg (voor permanentere opvang die hier verder niet ter sprake komt), een dienst voor reklassering en een crisisopvangcentrum. Uniek aan deze drie vormen van opvang is de samenwerking tussen beroepskrachten, vrijwilligers en 'gasten' — eks-gedetineerden, thuislozen, mensen met een mentale of fysieke handikap of mensen met psycho-sociale problemen.

Binnen alle vormen van opvang functioneren vrijwilligers. De inzet die van deze mensen verwacht wordt, verschilt naargelang de taak die ze op zich nemen. In het Leuvense zijn er drie gemeenschapshuizen, waar vrijwilligers vrij intensief bij de opvang betrokken worden. In twee huizen wonen drie vrijwilligers samen met drie mensen uit een instelling of met psycho-sociale problemen. In het derde gemeenschapshuis wonen vier eks-gedetineerden samen met vrijwilligers. De gasten kunnen één à anderhalf jaar in een gemeenschapshuis blijven. Belangrijk bij deze samenlevingsvorm is dat de relatie tussen de vrijwilligers en de gasten op gelijke basis verloopt, zeg maar met dezelfde rechten en plichten. De vrijwilligers

hoeven niet in de huid van opvoeder of therapeut te kruipen.

"De vrijwilligers fungeren eigenlijk als model voor de gasten," aldus Julien Paesmans van Oikonde. "Zij laten bijvoorbeeld zien dat je ook ruzie kan maken zonder direkt meppen uit te delen. Ook de manier waarop zij hun vrije tijd doorbrengen, leert de gasten vaak veel, zij hebben immers dikwijls last om contacten met anderen te leggen. De vrijwilligers brengen trouwens hun vriendenkring ten dele mee in het huis. Dat maakt het aanknopen van contacten gemakkelijker. De vrijwilligers bieden ook ondersteuning, bijvoorbeeld door mee boodschappen te doen. Sommige gasten hebben in het begin last met de properties of met hun budgettering, een maaltijd van 4.000 à 5.000 frank kan dan wel eens het gevolg zijn. Het belangrijkste is echter dat de vrijwilligers een soort sfeer van openheid creëren."

Er wordt van de vrijwilligers in de gemeenschapshuizen niet verwacht dat zij de verantwoordelijkheid helemaal alleen op zich nemen of bijvoorbeeld steeds voor het entertainment van de gasten zorgen. Er zijn immers nog de 'binnenwippers' en de beroepskrachten van Oikonde. De

VERLENGD WEEK-END IN ZICHT ?

PRAAG bus H/T 2.990 BEF
BUDAPEST vlucht H/T v.a. 9.310 BEF
Verblijven in Praag en Budapest v.a. 680 BEF/pers/nacht

Overige ideeën voor een super-gezellig week-endje uit:

LONDON vlucht H/T v.a. 4.290 BEF
BIRMINGHAM vlucht H/T v.a. 4.660 BEF
WENEN - VENETIE - FIRENZE vlucht H/T v.a. 6.980 BEF
MADRID - BARCELONA - MILAAN - ROME - STOCKHOLM vlucht H/T v.a. 8.140 BEF

INFO EN RESERVERINGEN:

Tiensestraat 89, 3000 Leuven Tel. 016/29.01.50

toegezien wordt dat de campagnebudgetten de 200.000 frank niet overschrijden. Die maatregel werd genomen om creativiteit in de campagnes aan te moedigen en de kommersie niet te laten domineren.

Haar

Naast 'Eureka' waren nog een tweetal lolploegen actief. 'Dominus Vobiscum' ('De Heer zij met u') bestond uit een zestal in monnikspij getoede VTK'ers die de kampus van Heverlee verfraaiden met citaten uit de bijbel. Daarnaast hadden ze ook voor een autofrak gezorgd waarop iedereen zijn energie kwijt kon met een hamer. Een opmerkelijk detail dat wel veel zegt over de konditie van de burgers: toen het wrak achteraf opnieuw aan zijn batterij werd aangesloten, startte het nog steeds.

Een tweede loopje was 'Ploeg Anti' een eenmansproject van Mieg Dekeyser — studententertentvoerder op Onderwijsraad en okkasioneel Veto-medewerker — die met een honderdtal antistellingen in 'Het Bak-

ske' en 'Irreëel' campagne voerde: "Anti Veto die zich nooit rechtstreeks bij de kringen informeert om zijn gegevens te controleren", "anti burgers omdat het asociale blokbeesten zijn die allemaal een dikke nek hebben", "Anti" liet tot op de dag van de verkiezingen iedereen in het ongewisse over de identiteit van haar 'leden'.

Stilaan

Met een tiental activiteiten van 'Club Mad' was de verkiezingsweek behoorlijk gevuld. Zo was er op dinsdag bijvoorbeeld een rockoptreden van Bart Demoor, prof van Computer Aided Control System Design, die met zijn bandje wel eens meer een optreden verzorgt. Woensdagmiddag konden geïnteresseerden zich in een pak wringen dat opgeblazen werd tot summo-worstelaarproporties.

De campagne werd afgesloten met een debat in de Thier. Dit debat moest oorspronkelijk in combinatie met een kantus doorgaan in het RC, maar werd op het laatste nippertje door Cité verboden. De dag ervoor was HCH (Hijksklub Harlekijn) er namelijk in geslaagd half RC af te breken, met voornoemd gevolg. Deze gepatenteerde zuiplassen waren met deze braspertij overigens niet aan hun proefstuk toe. In het verleden bewezen ze al meer een totaal gebrek aan verantwoordelijkheid aan de dag te leggen. Uit tal van reacties tijdens kantussen en de revue bleek dat heel wat burgers stilaan genoeg te hebben van dit stelletje idioten.

Derde

In het programma van 'Club Mad' valt weinig nieuws te bespeuren. Wel hebben ze een nieuwe post ABSURD (sic) ingevoerd die 'interesse voor absurde zaken (moet) opwekken onder meer door activiteiten rond het absurde leven van de student/ingenieur'. Vooralnog is het onduidelijk wat hier precies mee bedoeld wordt. Daarnaast proberen ze wel de vernieuwingen van het huidige jaar verder te zetten. Zo worden het filmfestival (Globe), de tentoonstelling 'Student en Kunst' en de broedjesmiddagen alvast verdergezet.

Binnen VTK kunnen de studenten twee ploegen verkiezen, een lolploeg en een serieuzere ploeg. Bij de lolploegen behaalde 'Dominus Vobiscum' een klinkende overwinning met twee derde van de stemmen. Als enige serieuzere ploeg haalde 'Club Mad' 379 stemmen van de 480. Het kworum van zeventienhonderd kiezers werd dus niet gehaald. Na overleg binnen VTK bleek dit geen probleem te zijn en werd 'Club Mad' toch aanvaard als presidium voor het volgend academiemejaar.

De lage opkomst heeft ongetwijfeld alles te maken met de weinig spannende kiescampagne — de winnaars stonden immers, net zoals bij Economika en het VRG reeds van tevoren vast. Mega-campagnes lijken echter voor VTK verleden tijd — iets waar anderzijds ook wel niet iedereen over zal treuren.

Wim Huybrechts
Pieter Vandekerckhove

Ria Vandermaesen

Nova Zembla in het Stuc Sarajevo en Goethe

De Ark is amper een week na de opening — en nog vóór de eigenlijke programmering van start is gegaan — al een van de beroemdste theaters van België. De markante Antwerpen 93-belangstelling van de nationale pers droeg daar meer dan zijn steentje toe bij. Vorige week al kreeg Nova Zembla met 'Verwantschap' de eer om de duwbout in te spelen. Deze week volgt nog Stan met 'Mazurka'. Beide stukken zijn — niet toevallig — Stuc-producties en het eerste van de twee is volgende week dan ook in Leuven te zien.

Het veelzijdige en gedurfde teaterluik van Antwerpen 93 trok tot nu toe vooral de aandacht door de opvoering van 'Sarajevo' in de prachtig gerestaureerde Bourlaschouwburg. Daarnaast zijn er opvoeringen in onder andere de Singel en de hier iets minder bekende Monty, die een teaterprogramma heeft de grote overeenkomsten vertoont met die van het Stuc. Het lijkt dan ook een beetje vreemd dat Leuvense programmatoren de stukken voor de op experimentelere en kleinschaligere producties gerichte Ark kiezen. Naar verluidt heeft de Monty, wegens veel te druk

met de eigen voorstellingen, geweldig om er nog eens een extra platvorm bij te nemen. Het Stuc dan maar, want die hebben in de zomermaanden toch geen programma lopen. Twee Stuc-producties mogen bijgevolg de tachtig miljoen kostende duwbout ontmaagden. 'Mazurka' van Stan ging enkele weken geleden in het Stuc in première en mag deze week als tweede productie een Ark-week vullen. Wie de voorstelling in Leuven gemist heeft, kan voornamelijk in Antwerpen gaan kijken. Het is een sprankelende voorstelling met — voor Stan — opvallend goede akteerpres-

taties en zeker een van de betere Stuc-producties tot nu toe. Het is wel de vraag hoe de akteurs op de verandering van teaterruimte gaan inspelen. In Leuven werd het stuk opgevoerd met de gordijnen open, de Ark is teaterzaal van het soort 'zwarte doos': ze is zorgvuldig afgeschermd van de omgeving (zie kader, op p. 2, sorry).

Zonderen

Stan van Leuven naar Antwerpen, dan Nova Zembla van Antwerpen naar Leuven. Goethes 'Verwantschap', een roman vol dialogen en brieven, werd bewerkt voor het theater. Vier personages staan vanaf het begin op de scène. Allen dragen ze 'otto' in de naam. Het aristokratische koppel Eduard Otto en Charlotte tegenwoordig de bedachtzame vorm van romantiek. Ze worden vergezeld door het jonge weeskind Otilie, dochter van een gestorven vriendin van Charlotte, en kapitein Otto, die hun relatie uit elkaar zullen scheuren.

Het verhaal is er een van groei naar de totale destabilisering. Charlotte wordt ingepalmd door de kapitein, haar man maakt Otilie het hof. Het zijn vooral de twee laatste die door het lot worden meegesleurd. Eduard besluit om zichzelf af te zonderen. Hij maakt die beslissing bekend via een videobrief waarin hij, half ontkleed,

ongeschoren en met het geluid van mitrailleurshots op de achtergrond, een tekst afleest. CNN op de scène. Ook het einde van het stuk toont Eduard als het grootste slachtoffer van het lot. Naakt en wanhopig ligt hij tegen zijn geliefde aan, terwijl de andere twee personages door onthouding hun stabiliteit bewaard hebben.

Het eenvoudige overspelmotief wordt in een interessante richting geduwd via de dialogen van de personages. Zij houden zich namelijk onledig met discussies over de werking van toeval en voorzienigheid en analyseerden hun lot in termen van scheikundige theorieën. Zoals stoffen met tegenstelde eigenschappen elkaar aantrekken en verbindingen aangaan, zo zijn botsende karakters voorbestemd om met elkaar te leven. De relatie tussen Charlotte en Eduard is er één zonder spanningen, tussen gelijken. Beiden worden aangetrokken door hun respectieve tegenpolen, en moeten dan ook hun verbinding loslaten.

Ook het scenisch concept wordt beheerst door deze thematiek van tegenstelling, vergelijking en herkenning. Zelfs de belichting werkt via spiegels. De vier akteurs leveren goed werk, en schrikken er niet voor terug om verschillende spelstijlen tegenover elkaar te plaatsen. Zo worden de meer beschouwende discussies op een iro-

niserende, afstandelijke manier aan-gepakt.

Precies

De personages plannen de aanleg van een Engelse tuin, want 'men moet de natuur een handje toesteken, anders krijg je wildgroei.' Het is ironisch genoeg wildgroei van eigen emoties waar ze aan ten onder gaan op het einde. Bij het vormgeven van die emoties distantieren de akteurs zich — in tegenstelling tot de voornoemde ironiserende aanpak van beschouwende tema's — duidelijk veel minder van de tekst.

Toch is de overheersende toon van het stuk — door de beschouwende-tenschnappelijke aanpak van de gevoels — rationeel, en dat is een goede keuze voor een thema waarbij het gevaar voor patos niet denkbeeldig is. Het resultaat is een geslaagde voorstelling waarin de wegen van het lot die Goethe zo precies blootlegde, in een klassiek aandoend concept worden voorgesteld.

Raf Uten
Jeroen Overstijns

Nova Zembla, 'Verwantschap' (naar Goethe), maandag 26, dinsdag 27, donderdag 29 en vrijdag 30 april om 20.30u, Vlamingenstraat 83, inkom 200/300 frank.

Underground-films in het Stuc Jack Smith provoceert

"Bij avant-garde films denkt het publiek nog veel te vaak aan primitieve zwart-wit filmpjes, amateuristisch gefilmd, vreselijk belicht, onevenwichtig gemonteerd en met een cast die niet weet wat akteren is in iets wat nog het minst op een decor lijkt. Dergelijke periode is er inderdaad ooit geweest, maar de huidige experimentele film heeft daar niets meer mee te maken." Dat zei een kritikus toen hij het had over het nieuwe Antwerpse beeldcentrum 'Eldorado'. Deze week vertoont het Stuc een drietal underground-films uit de jaren zestig. Films die wél min of meer aan deze schets beantwoorden, maar daarom niet minder contro-versiël of de moeite waard zijn.

Het Stuc heeft de laatste jaren een fameuze reputatie opgebouwd met haar filmprogrammatie. Zo zijn er de jaarlijkse retrospectieven rond een belangrijk regisseur, of begin dit jaar nog de succesvolle reeks stille films. Tijdens de maand juni kan je in het Stuc weer terecht voor de terrasfilms, een traditie die ook dit jaar weer de nodige porties ontspanning biedt tijdens de examenperiode.

Maar ook buiten Leuven is het Stuc actief met film bezig. Het werkt bijvoorbeeld mee aan de programmatie van 'Eldorado' dat in het kader van Antwerpen 93 een vaste steek kreeg in het koninklijk paleis op de Meir. Dat centrum zal voornamelijk experimentele, of tenminste vernieuwende, niet-commerciële films brengen.

Onwrikbaar

In Leuven zelf brengt het Stuc deze week een programma rond Jack Smith. Aanleiding daartoe is de voorstelling 'Roy Cohn/jack Smith' die

Ron Vawter van de New Yorkse Wooster Group in het Kaaitheater speelt. Die drie figuren hebben twee dingen gemeen. Ze zijn/waren homoseksueel en ze lijd(en) aan aids. Roy Cohn was een hoge ambtenaar die onder McCarthy verantwoordelijk was voor uiterst repressieve wetten tegen homo's. Pas toen hij stierf aan Aids werd bekend dat deze man, die steeds op een intolerante manier de onwrikbare waarde van het gezin had verdedigd, er een homofiel tweede leven op na-hield.

Bizar

Vawter wisselt in zijn stuk een speech over het gezin af met teksten van Jack Smith. Deze eksuberante filmmaker moet, tenminste wat imago betreft, zowat het absolute tegen-deel zijn van Roy Cohn. Smith maakte van zijn homofilie in ieder geval nooit een geheim. Hij was bovendien zowat de vleesgeworden subversie.

In zijn films vecht hij op de meest

direkte, meest rabiate manier voor de maatschappelijke bevrijding van de homo's. Of beter, voor de seksuele bevrijding. Smith licht niet voor, in feite pleit hij zelfs niet. Hij toont alleen maar, en wat hij toont is pure perverse, dekadentie. Waar de films van Andy Warhol nog een esthetische uitstraling hebben, toont Smith in 'Flaming Creatures' (1962-63) kitsch, of tenminste een satire daarop. De film wil provoceren, en is om die reden dan ook vaak verboden en in beslag genomen.

Karig

In de twee andere geprogrammeerde films, 'Blonde Cobra' (1959-63) van Ken Jacobs en 'Chumlum' (1964) van Ron Rice, speelt Jack Smith telkens een belangrijke rol. In de eerste is hij een kunstenaar die stilaan ten onder gaat, maar toch iedereen blijft uitdagen en provoceren. 'Chumlum' lijkt een bizarre droom. De kijker ziet elkaar overlappende beelden in felle kleuren van hangmatten waarin in elkaar verstrengelde lichamen liggen te schommelen.

Maar vooral 'Flaming Creatures' heeft een behoorlijke invloed gehad op belangrijke avant-gardefiguren uit de jaren zestig en zeventig. De spontaneïteit die de film uitstraalt, niet alleen door de karige middelen waarmee hij gemaakt is, maar ook, en vooral, door het niet-akteren van de spelers, vind je later terug in bekende werken van Andy Warhol.

Raf Uten

'Flaming Creatures' van Jack Smith, 'Blonde Cobra' van Ken Jacobs en 'Chumlum' van Ron Rice, dinsdag 27 en woensdag 28 april, telkens om 20.30 u in het Stuc, inkom 100/150 frank voor de drie films.

DWB
DIETSCHER WARANDE & BELFORT

Het oudste literaire tijdschrift van Vlaanderen wordt het nieuwste

HET FEBRUARINUMMER

Verhalen, gedichten en essays van Leonard Nolens, Koen Peeters, Leo Pleysier, Kristien Hemmericks, A.F. Th. van der Heijden, Huub Beurskens, Jacq Vogelaar, Erik Spinoy, Eddy van Vliet, Stefan Hertmans en Charles Ducal.

Een bijzonder nummer. Mogen er vele volgen. Zo moeten literaire tijdschriften zijn: aantrekkelijk, vol nieuwe verhalen, en met essays die uit overtuiging geschreven zijn, en niet vanuit de een of andere sombere schoolse verplichting. -V.N.

HET APRILNUMMER

Tweelingen, met een fotoman van Patrick de Spiegelaere en Peter Verhelst, gedichten van Paul Claes en Stefan Hertmans, essays over tweelingen bij Jan Fabre, Harry Mulisch en Leon de Winter. Daarnaast gedichten en verhalen van Boris Todoroff, Frans Budé en drie jonge, nog onbekende talenten.

VOOR PROEFNUMMER OF ABONNEMENT schrijven naar DWB, postbus 137, 3000 Leuven, of telefoneren naar 016/23.51.70.

advertentie

advertentie

Louvain-la-Neuve 25 jaar later

Het moest ervan komen. De Walen moesten buiten, Leuven moest Vlaams. Nu zo'n vijftienvintig jaar later blijken bepaalde skeptici het bij het verkeerde eind te hebben gehad. Het concept Louvain-la-Neuve, zoals een aantal briljante geesten het voor hadden, blijkt wél te lukken en de stad is voortdurend aan het uitbreiden, hoewel ze op het eerste zicht nog wel aan gezelligheid mist. We gingen een kijkje nemen bij de studentenbeweging waar het leven ondertussen gewoon zijn gang is gegaan. Een reportage van Karen De Pooter en Steven Van Garsse.

foto Steven Van Garsse

De vraag die ons al 25 jaar bezighoudt Is Louvain-la-Neuve dan toch een stad, ja of nee?

Het beeld dat buitenstaanders van Louvain-la-Neuve hebben is dat van een soort futuristische kampus-stad die enkel studenten huisvest en in de vakantie dan ook volledig leegloopt. De werkelijkheid lijkt toch wel even anders. De ontwerpers hebben zich in ieder geval kosten nog moeite gespaard om een echte stad — naar het model van onder andere Leuven — te creëren, en geen kampus. Of ze in hun opzet ook geslaagd zijn is echter nog maar de vraag. Wij toetsten de uitgangspunten van het basisplan aan de werkelijkheid en praatten hierover met Christophe Derenne een van de studenten die werkt binnen de commissie urbanisme van de AGL, de studentenorganisatie van Louvain-la-Neuve (zie pagina 6).

Ten eerste de universiteit in 1970 officieel splitste waren de onderhandelingen over een nieuwe universiteit al een tijdje aan de gang. In 1963 reeds werden de terreinen in Woluwe-St-Lambert aangekocht, waar nu de fakulteit geneeskunde van de UCL gevestigd is. Vanaf 1965 begonnen de gesprekken met een aantal kandidaat-gaststeden zoals Wavre, Nijvel en Ottignies. De uiteindelijke keuze voor Ottignies heeft veel te maken met de toenmalige burgemeester van die stad, de graaf du Monceau, en met de geografische condities van het plateau van Lauzalle (het eigenlijke bouwterrein). Dat heeft namelijk een strategische ligging tussen en op ongeveer 30 km van Brussel, Leuven, Namen en Nijvel. Ook de aansluiting op de autosnelweg en op het spoorweginet waren uitzonderlijk gunstig.

Drie

'Une ville et non un campus' was het ambitieuze uitgangspunt van de toenmalige autoriteiten van de UCL. Men wilde een kleine stad bouwen, zo normaal mogelijk, maar die ook plaats bood aan een universiteit. Het basisplan kan men als volgt samenvatten: een staatscentrum (met de nodige winkels en horeka) wordt omgeven door vier wijken. Alle vier bevatten deze behuizing voor studenten en

verder naar de randen toe ook huizen en appartementen voor niet-studenten. Drie van de vier wijken bevatten ook een kampus (positieve wetenschappen, humane wetenschappen en letteren en wijsbegeerte).

Ondergronds

Een van de belangrijkste kenmerken van de stad is haar verkeersvrije karakter. Het volledige centrum en ook een groot deel van de wijken zijn niet toegankelijk voor voertuigen. Om dat te realiseren mocht de maximum doorsnede van de stad slechts 2 km bedragen. Zo zijn de afstanden nooit te groot: in welk stadsdeelde men ook woont, men zal altijd in maximum 10 min naar het centrum kunnen wandelen. Auto's kunnen langs verschillende kanten de stad binnenrijden en parkeren in ondergrondse parkings. Ook het station bevindt zich in het centrum van de stad, onder de hallen.

Tot hier slaagde de universitaire overheid er in de stad een menselijk karakter te verschaffen. Op het gebied van architectuur ontbreekt het de stad echter aan heel wat gezelligheid en verscheidenheid. "Het basisplan bestond eruit een middeleeuwse stad na te bouwen, met veel aandacht voor voetgangers, op zich dus zeker geen slecht idee. Het probleem is dat

men dit aangepakt heeft via enorm strikte regels wat bouwstijl betreft. Als materiaal werd telkens dezelfde kleur van beton en baksteen gebruikt, de gevels zijn nooit recht, altijd minstens op één plaats losgehaakt, de straten zijn altijd smal en kronkelend, er zijn geen grote rechte boulevards. Men beweert dat dit plan ook als doel had grote manifestaties te vermijden. Echte konfrontaties met een politiemacht zijn hier eigenlijk onmogelijk. Manifestanten kunnen op elk moment via verschillende wegen wegvlugten. De studenten hebben hier trouwens ook niet het gevoel tegenover een macht te staan: er is geen politie aanwezig in het straatbeeld, er zijn geen konfrontaties. Alles lijkt harmonieus, er is alleen de universiteit en de studenten. En inderdaad: er zijn hier ook nooit betogingen en dat is eigenlijk toch wel spijtig. Het wordt nu echter dringend tijd om ook eens compleet andere bouwstijlen toe te laten. Ook is er behoefte aan rechte boulevards, openingen, om een beetje ademruimte te hebben. Er mag best een beetje anarchie in de uniformiteit."

Die kilheid van de stad is ook te wijten aan de slechte integratie van groene zone's. "De universiteit begint dit stilaan in te zien, maar tracht het nu op te vangen door kleine stukjes groen te creëren, enkele bomen en bloembakken en dat lijkt werkelijk nergens op. Er is behoefte aan een echt stadspark, aan een grote groene ruimte."

Duizend

De universitaire overheid ging er ook vanuit dat de stad moest kunnen groeien, en evolueren. "Het probleem is echter dat alles hier gepland is. Elk gebouw heeft een strikt doel en kan echt voor niets anders gebruikt worden." Natuurlijk heeft flexibiliteit ook wel te maken met de groei van de stad. Op dit moment is men bezig met de konstruktie van de twee laatste fakulteiten, Psychologie en Filosofie. Ook een grote aula die plaats geeft

aan meer dan duizend mensen en vooral bedoeld is voor kongressen wordt momenteel gebouwd. Daarnaast is er een uitbreiding voorzien van het commerciële centrum en de bouw van een nieuw museum.

Om van een echt stadsleven te kunnen spreken is sociale diversiteit onontbeerlijk. Een stad met alleen studenten sluit hen op in een soort ivoren toren. De universiteit trachtte dit te realiseren door ook werkgelegenheid te verschaffen rondom de stad. Ze ging over tot de bouw van een wetenschapspark en een industrieterrein. Een eerste vaststelling is dat dit toch ook weer vooral intellectuelen heeft aangetrokken. Daarnaast is het zo dat deze mensen zich zelden in de stad begeven. Zij wonen buiten de stad of aan de rand ervan, zij eten 's middags in hun eigen kantines en participeren dus zeker niet in het stadsleven.

"Sociale diversiteit is er in Louvain-la-Neuve dus niet, en dit op een dubbel vlak. Ten eerste onder de studenten zelf: de UCL is een katholieke universiteit die vooral meer begoeude jongeren uit katholieke scholen aantrekt. Ten tweede zijn er de (gedomicilleerde) inwoners: het is duidelijk dat deze groep voor het grootste deel is samengesteld uit intellectuelen, uit hogere klassen. De hoge huurprijzen zijn hier natuurlijk niet vreemd aan. Maar zelfs al waren de prijzen een stuk lager dan zou het toch een zelfde categorie mensen zijn die zich ertoe aangetrokken zou voelen zich hier te vestigen."

Artiesten

Er is wel een 'quartier' — eigenlijk gebouwd voor de mensen die hier woonden voordat de stad gebouwd werd, maar waar nu ook wel studenten wonen — dat een soort rebelse, alternatieve wijk is die relatief onafhankelijk is van de rest van Louvain-la-Neuve. Het grappige is dat er daar dus vrij strenge toetredingsregels zijn in die zin dat men echt idealistisch, alternatief etcetera moet zijn. Maar die wijk zal zeker niet uitgebreid worden, ze blijft toch een beetje een plaag voor de universiteit."

Volgens de AGL is er hier dringend wat goodwill van de universiteit nodig. Zij stellen onder andere voor het door elkaar wonen van studenten en inwoners meer te bevorderen. Men moet meer kansen grijpen om diversiteit in de bevolking te brengen, de

bouw van een technische middelbare school, het aantrekken van hogescholen, een kunstakademie bijvoorbeeld. Of men hiermee echt een mengelmooies van armere klassen, marginalen, artiesten en arbeiders creëert is echter nog maar de vraag.

Stem

Uiteindelijk ontleent een stad haar echtheid en levendigheid vooral aan het verkeer van mensen, een voortdurende activiteit van de inwoners. Tot voor enkele jaren verlieten de studenten de stad systematisch tijdens vakanties en weekends, enkel de buitenlanders bleven. Maar hier komt stilaan verandering in. "Sinds een drietal jaren zijn er meer en meer studenten die blijven en de weekenden. Dat betekent dat de studenten eindelijk begrijpen dat deze plaats echt bewoonbaar is."

Graffiti

Dat hangt ook samen met het ontstaan van de commissie urbanisme twee jaar geleden. Die commissie is ontstaan vanuit een zekere conceptie die de oprichters hebben van de student: een student heeft niet alleen academische relaties met de universiteit, maar leeft ook in een stedelijk kader dat heel specifiek is, en in dit geval meer stedelijk dan in welke andere stad ook. "Er zijn echter heel wat studenten die zich er op geen enkel moment bewust van zijn dat ze hier in een stad leven, dat men hier een netwerk van activiteiten kan opstarten. Daarenboven woont men hier juist in een stad waar de inwoners heel wat in de pap te brokken hebben. De gemeentelijke politiek van Ottignies is er een die de nadruk legt op samenwerking en participatie."

"Het doel van de commissie bestaat er dus vooral in de studenten bewust te maken van het stadsleven. De ruimte op zich is misschien geen ideaal leefkader, maar de studenten kunnen deze ruimte wel leefbaar maken. Dat proberen we op twee manieren te realiseren: door het project kunst in de stad (graffiti, plastische kunsten), en door een politieke dialoog te creëren. We willen in de politieke discussie naast de inwoners, de universiteit en de stad ook een vierde stem laten horen: die van de studenten." (kdp)

Veto sprak met Hervé Capart, voorzitter van AGL Werken met de basis

Niet zoals er in Leuven een Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie bestaat, is er ook in haar Waalse zusterstad een overkoepelende studentenorganisatie actief. Deze is evenwel totaal anders gestructureerd. Naast de Fédé (Fédération des Régionales) die de regionale studentenclubs overkoepelt, de Fédération des Cercles — kringen — en de overkoepeling van de *kots-à-projets* (zie pagina 7) vertoont de Assemblée Générale des étudiants de Louvain-la-Neuve (AGL) het meest gelijkenissen met de doelstellingen van Loko. We gingen praten met Hervé Capart, dit jaar zowat de spilfiguur van de AGL en vroegen hem naar de structuur en de activiteiten van de AGL, het gebrek aan enthousiasme op de numerus-claususbetoging en de positie van buitenlandse studenten in Louvain-la-Neuve.

Het minste wat kan gezegd worden is dat structuur van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) een unicum is in de Belgische studentenwereld. Het is zowat de enige studentenorganisatie waar beslissingen worden genomen op basis van formele representativiteit (via de kringen).

Niets daarvan bij de AGL. Deze week gaan daar de verkiezingen door van de vertegenwoordigers van de verschillende fakulteiten. Die zetelen dan in een kongres dat maandelijks samenkomt en dat ook de kandidaten voor de bestuursfuncties en de voorzitter van de AGL verkiest. De besluitvorming gebeurt dus niet op basis van de kringen maar met enkele vertegenwoordigers die dan een heel jaar de werking bepalen. Er zijn dus geen echte presesverkiezingen. Kringen bestaan nochtans wel maar houden zich alleen bezig met animatie in de fakulteit en worden niet verkozen maar meestal gewoon gekoepeld door de vorige presidiumploeg.

Kader

Hervé Capart: «In feite is de AGL het enige orgaan waar politieke tegenstellingen voorkomen en waar verkiezingen spannend kunnen zijn. De tegenstellingen betreffen dan niet zozeer het programma van twee ploegen maar wel de manier van werken. En hier zijn er twee jaar geleden twee visies met elkaar in konflikt gekomen.»

«De eerste manier van werken is meer syndikaal, concentreert zich meer op vertegenwoordiging van de studenten in de organen van de academische overheid en ook wel dienstverlening aan de studenten: verlenen van syllabi, positie innemen ten aanzien van numerus clausus, verdediging van het uitgaansleven ten aanzien van de unief. De tweede werkt meer met projecten in het kulturele domein, het urbanistische domein, op gebied van onderwijs. De basisidee is dus dat de AGL slechts zinvol is indien ze met projecten werkt en de studenten erbij betrekt. Dat is de opvatting die ik verdedig en waarschijnlijk ook die van de kandidaat voor volgend jaar. Zo hebben we vorig jaar een kongres georganiseerd rond onderwijs en de taak van de unief samen met onderzoekers, profen en studenten. We werken direct met studenten en niet met de structuren (zie kader).»

Veto: *Is er dan wel genoeg voeling met de studenten bij de besluitvorming?*

Capart: «Nee, in feite niet en dat is nu juist het grote probleem van de AGL. Het feit dat bij de verkiezingen niemand weet wat de AGL is en dat er maar 10 procent van de studenten effectief komt stemmen is daarvoor symptomatisch. Al kennen ze de projecten, al kennen ze sommige acties, ze weten niet wat de AGL is en daarop hebben we geen oplossing gevonden. We hebben twee jaar geleden besloten om wat minder institutioneel te werk te gaan en het aktieterrein te verleggen naar de basis en dat is maar gedeeltelijk gelukt. We kunnen er maar in slagen om terug aansluiting te vinden met de basis als we een volledige partner zijn. We moeten niet alleen syndikaal werk verrichten en ons concentreren op onderwijs, we

moeten ook activiteiten organiseren en samenwerken met de kringen.»

Veto: *Net zoals alle andere studentenbewegingen in België hebben jullie je tegen numerus clausus verzet, maar jullie kunnen niet met zekerheid weten of de meerderheid van de studenten daar ook voor te vinden is.*

Capart: «Ons idee is dat men positie moet innemen. Als men gaat wachten op een consensus, gaat men nooit tot een standpunt komen.»

Sowieso

Veto: *Maar er is zelfs geen orgaan waar het debat gevoerd kan worden, laat staan dat er een consensus over zou kunnen bestaan.*

Capart: «Wij van de AGL moeten het democratisch spel spelen, we passeren langs de verkiezingen, we passeren de algemene vergadering maar we weten als we bijvoorbeeld een debat zouden organiseren over numerus clausus, dat er heel weinig mensen zouden komen. Door positie in te nemen komt de discussie op gang.»

Veto: *Hetgeen gebeurt is in Brussel bij de betoging tegen numerus clausus voor de paasvakantie, er was heel weinig volk.*

Capart: «Het was bij ons sowieso al heel lang geleden dat er nog gemobiliseerd was zodat we niet een echt vergelijkingspunt met vroeger hebben. Maar er was een duidelijke strategie om onze activiteiten vooral te richten op het beleid van de universiteit, die we eerst wilden doen wankelen, te meer daar de rektor van de UCL voorzitter is van de raad van rektoren in Wallonië en aangezien de dekaan van Geneeskunde een standpunt vóór Numerus Clausus had ingenomen. Daarna hebben we getracht de stu-

dentent bewust te maken van de problematiek maar dat heeft enorm veel energie geveerd. We hebben met een tiental studenten gedurende drie we-

ken heel wat koten afgelopen om met de studenten te discussiëren, om hen te overtuigen. We hebben een muur gebouwd in de straten, spandoeken opgehangen, affiches geplakt. Het directe resultaat was aanzienlijk, maar niet overveldigend. Het was dan ook niet verwonderlijk dat we voor de betoging in Brussel geen studenten meer gemobiliseerd kregen.»

Veto: *Hoe staat het er nu voor in Wallonië? In Vlaanderen lijkt het debat een beetje op de lange baan geschoven te zijn.*

Capart: «Alles is toch serieus veranderd. In het begin verliep heel het diskours zowel bij de universiteiten als bij de politici in de trant van: numerus clausus is onvermijdelijk geworden, het zal sowieso ingevoerd worden en iedereen praatte al over de modaliteiten en niet over het principe. De studenten waren de enigen die zeiden dat men eerst over het principe moest discussiëren. Het standpunt van de unief is nu veranderd, hetzij door ons verzet, hetzij door andere redenen tegen numerus clausus, waardoor het nu helemaal niet meer evident is om een numerus clausus in te voeren. We kunnen er natuurlijk niet zeker van zijn dat het openlijk ingenomen standpunt van de rektor een niet meer gemodereerd standpunt verhuult.»

Veto: *Wat is in feite het doel van de AGL?*

Capart: «Het doel is dat je als student greep kunt hebben op de studenten, ten tweede dat je een greep kunt hebben op de universiteit waar we een aantal zeer duidelijke objectieven hebben en ten derde een politiek aktiemiddel hebben, bijvoorbeeld in het debat stad-studentenstad — Louvain-la-Neuve is ook een stad — maar ook op breder maatschappelijk vlak, vooral dan op gebied van onderwijs en de sociale problematiek.»

«Een van onze sleutelideeën — en die is ook in de 'cours-meta' aanwezig — is dat we een 'methodologisch pluralisme' wensen in de cursussen, dat studenten niet alleen moeten kiezen voor het blokken van cursusstof maar ook voor de manier van aanleren. Willen de studenten liever lessen met aktieve inbreng — seminaries, begeleide lektuur, discussies, werkjes — of verkiezen ze lessen *ex cathedra*? Maar ook daar zouden we bij een referendum nooit een meerderheid van de studenten kunnen voor vinden. De studenten zouden minder lessen, minder uren en minder vakken verkiezen boven de keuzevrijheid over de manier van lesgeven.»

«Het is met andere woorden een

«Het is met andere woorden een positie van een minderheid. We constateren zelfs dat, als een prof een alternatieve manier van lessen voor-

stelt, daar direct op gereageerd wordt met petities.»

Veto: *Vechten tegen de bierkaai dus?*

Capart: «Min of meer.»

Veto: *En hoe is de verhouding op de academische raad, hebben jullie wat wat op het beleid van de UCL?*

Capart: «Alles wat daar wordt voorgesteld is in feite bestemd voor dovemansoren. We zitten daar met drie studenten tegenover twintig profen (dekanen en rektor) en wat betreft het beleid van de unief hebben we niet veel in de pap te brokken. Maar we zijn ook van oordeel dat onze mening niet via die formele wegen moet gaan. We proberen direct met de profen te werken, tenminste met diegenen die geïnteresseerd zijn.»

Levend

Veto: *Louvain-la-Neuve bestaat als studentenstad uit bijna 20 procent vreemde studenten, hoe verloopt het contact tussen Belgische en vreemde studenten?*

(kdp/svg)

Alles wat wij op de Akademische Raad bepleiten is in feite bestemd voor dovemansoren.
(foto Steven Van Garse)

Koermeti en koermeta

De impact van de studentenbeweging in Louvain-La-Neuve mag dan al niet zo enorm groot zijn, een van hun initiatieven verdient toch wel bijzondere aandacht. Het gaat in feite om een van de belangrijkste activiteiten van de AGL die bovendien interessante perspectieven biedt. Bedoeld is wat we daar *les cours-meta* noemen. Alternatieve lessen als het ware met een polemisch tintje.

Het principe is dat er in elke wetenschap — of het nu wiskunde, filosofie of ekonomie is — verschillende wetenschappelijke paradigma's zijn waarvan de professor die het vak doceert er één vertegenwoordigt. De 'cours-meta' trachten het debat te verruimen en nodigen daartoe profen en wetenschappers uit die een andere visie dan die van de docenten vertegenwoordigen. «De bedoeling is om in plaats van de studenten naar de kritiek, de kritiek naar de studenten te brengen. In het begin volgen de studenten stilzittend het debat maar na drie, vier lessen beginnen ze heftig mee te discussiëren», zegt Hervé Capart, als voorzitter van de AGL een van de initiatiefnemers.

Zoals gezegd komt in principe elke studierichting in aanmerking voor een dergelijk project. «Bij wiskunde gingen de cours-meta dit jaar bijvoorbeeld over de zin van de wiskunde, van een bepaalde visie op wiskunde. Bij de eksakte wetenschappen is het vaak zo dat die worden gekonfronteerd met visies van de humane wetenschappen, maar ook daar heb je wetenschappelijke paradigma's die vanuit een andere visie vertrek-

ken. Zo hebben we voor een cours-meta bij fysika een prof van de ULB uitgenodigd die het had over de chaos-theorie, terwijl men hier aan de UCL veel deterministische is. Voor de toegepaste wetenschappen kan men het bijvoorbeeld hebben over de impact van een bepaalde techniek op de maatschappij of het milieu. Het is wel waar dat de discussies bij humane wetenschappen iets fijner elkaar in konflikt komen», aldus nog Hervé Capart.

Natuurlijk is het wel zo dat niet alle profen zo happig zijn op dergelijke manier van werken. Vaak wordt de aanpak van de cursus bekritiseerd door de andere prof of wordt een bepaalde theorie die een prof aanhangt in vraag gesteld. «In feite zijn de cours-meta helemaal afhankelijk van de wil van de profen. Er zijn profen die weigerachtig staan tegenover het initiatief maar doorgaans weten we ook wel welke profen het project zullen ondersteunen en welke niet, maar er zijn toch een goede honderd profen die zich daarvoor interesseren, hetgeen zeker niet slecht is.»

De cours-meta duren ongeveer twee weken en kunnen rekenen op een redelijk sukses bij de studenten. «De studenten komen gewoon naar de lessen en op dat moment merken ze dat er iets anders is en in de meeste gevallen interesseert het hen ook wel. Dat hangt natuurlijk af van het charisma van de prof. De studenten zijn zeker in de kandidaturen helemaal niet gewend aan kritiek en discussies in de les», zegt Hervé Capart.

Sinds dit jaar is er ook een vervolg op de cours-

meta gekreëerd: de *cours-métis*. Deze woordspeling is afgeleid van het Franse woord voor mesties, een kind met een blanke moeder en een Indiaanse vader of omgekeerd. Het gaat in feite om een cours-meta maar specifiek over de Noord-Zuid-problemen. «Daarvoor hebben we buitenlandse onderzoekers uitgenodigd om een andere kijk op de cursussen te kunnen geven. Het idee is dat in plaats van lezingen te geven over de derde wereld, we de studenten even goed kunnen konfronteren met visies uit de derde wereld op basis van een gemeenschappelijk onderwerp. In een les over sociologie van de familie hebben we een Afrikaanse onderzoeker uitgenodigd om te komen praten over de dood», aldus nog Capart.

Er zijn twee publikaties van de AGL die de problematiek behandelen. De eerste 'Plus de Questions, Plus d'Université, Comment former des intellectuels universitaires' gaat onder meer over de problematiek van de kennisoverdracht aan de unief, beleid inzake universitair onderwijs, de professionalisering van het onderwijs. In de tweede uitgave, 'L'Université Catholique de Louvain et l'Amérique latine: Regards Métis' komen verschillende visies op universiteit aan bod in het westen en in Zuid-Amerika, op een interkulturele samenwerking tussen Noord en Zuid, enzovoort. Ze zijn meestal in interviewvorm geschreven. Beide publikaties kosten 200 frank en zijn verkrijgbaar bij AGL, rue Redouté, 1 in Louvain-la-Neuve of in de boekenwinkel aldaar.

(svg)

Over kleine kamers, huurprijzen en kots-à-projets

Samenwonen voor het goede doel

Om de animatie in Louvain-la-Neuve te verzekeren dachten universiteit en studenten een origineel concept uit: de kots-à-projets of projekt-koten. Waalse studenten met een overschot aan talenten, sociaal engagement, kulturele en andere interesses kunnen aldus 'samenhokken' op koten die namen kregen als 'kot-culture', 'kot Greenpeace', 'Nederlandse kot' of 'kot sud-nord'.

Toen de eerste wijken van Louvain-la-Neuve klaar waren, was het met de animatie in de stad droevig gesteld. Van in het begin legde men meer de nadruk op het kotleven in kleinere groepjes: koten met 6 tot 16 kamers en een gemeenschappelijke keuken. De kamers zijn meestal erg klein, de nadruk ligt dan ook meer op de gemeenschappelijke leefruimte. Er waren universitaire studentenrestaurants, maar de meeste studenten aten toch op kot. Een gevolg daarvan was dat het leven zich dus binnen die groepjes organiseerde en dat de stad weinig te bieden had.

Vanaf 1972 ontstond dan het idee van de projekt-koten: mensen gaan samen op kot zitten om te werken rond een bepaald project. Deze werden georganiseerd binnen de kamerinfrastructuur van de UCL. Oorspronkelijk waren er twee voordelen: meisjes en jongens konden gemengd op kot — dat kon toen nog niet op de andere universitaire koten — en tegen een lagere prijs. Dat laatste voordeel is echter sinds 1982 weggevallen.

Zwart

Net zoals in Leuven bezit de universiteit zelf een aantal kamers, ongeveer drieduizend. Daarnaast verkoopt zij bouwgrond aan prive-ondernemingen — de universiteit is namelijk zelf eigenaar van alle grond in Louvain-la-Neuve. Deze kunnen daarop koten bouwen, maar ze zijn onderworpen aan strikte voorwaarden wat betreft architectuur en maximum huurprijs. Zij verwerven de grond ook niet definitief, maar voor 99 jaar, een

voorbeeld van. In dit geval gaat het dan om studenten die zich via vrijwilligerswerk inzetten voor de gemeenschap. Het aantal kots-à-projets is op dit moment vastgelegd op 95. Hierbij horen de twaalf regionale studentenclubs, twaalf kringen, en enkele koten die geen projekt moeten indienen om goedgekeurd te worden: koten die werken rond een gehandicapte student, die afhangen van de parochie of van een Erasmusproject en enkele informatieprojecten (bijvoorbeeld rond sport in Louvain-la-Neuve).

Vlieger

De andere koten kunnen dus een zeer uiteenlopend doel hebben. Het 'kot Cineforum' organiseert filmvertoningen aan lage prijzen, 'kot BD' heeft een bibliotheek van stripverhalen. Het 'democrakot' wil via conferenties en lezingen een reflectie losmaken rond de problematiek van de democratie en 'kot Ardoise' organiseert franse konversations voor anderen. Het 'Organe' (de organisatie die de projekt-koten overkoepelt) streeft dus naar een diversiteit van kulturele, sociale en amusementsdoelstellingen.

Krishna de Schutter van de AGL legt uit hoe de procedure in zijn werk gaat. "Elk jaar moeten alle projecten aan een commissie voorgelegd worden. Ook de reeds bestaande projecten omdat het belangrijk is hen opnieuw naar hun motivatie te vragen. Zij moeten daarnaast ook een verslag opmaken van hun activiteiten van het voorbije jaar. De commissie bestaat uit drie studenten, twee van de Organe en een van de AGL, daarnaast is er telkens een vertegenwoordiger van de bewoners, de sociale dienst van de UCL en de studenten-koten van de universiteit. Het feit dat de mensen van de Organe een grote invloed hebben op de beslissingen stelt wel een probleem. Wanneer zij bijvoorbeeld een persoonlijk konflikt

hebben met iemand van de initiatiefnemers kunnen zij dat projekt systematisch weigeren", aldus De Schutter. Om elk jaar aan nieuwe projecten een kans te geven bestaat er een regel dat maximum 75 projecten mogen voortgezet worden, maar in de praktijk zijn dat er minder.

Wanneer een projekt wordt goedgekeurd moet de initiatiefnemer er zelf voor zorgen dat hij voldoende mensen bij elkaar krijgt om mee te werken. Deze mensen kunnen dan zelf kiezen in welke buurt zij op kot willen gaan. Men ziet dan ook dat de mooiste koten in de aangenaamste buurten ingenomem zijn door kots-à-projets. Daarnaast krijgen zij van de universiteit ook nog een zeker budget, zo'n 5.000 frank per jaar.

"Het eerste jaar is voor elk kot moeilijk. Vaak komen zij met een interessant maar moeilijk realiseerbaar projekt op de proppen. In dat eerste jaar moeten zij zich dan zien te bewijzen. Een tweede kritisch punt komt er meestal na enkele jaren. De eerste generatie studenten — die het projekt opgericht hebben — is dan weg en

met hen soms ook de meest stuwende krachten", zegt De Schutter.

Sas

De projekt-koten zorgen inderdaad voor heel wat animatie op de kampus, maar of ze erg veel studenten bereiken hangt sterk af van projekt tot projekt. Het verwijt dat kots-à-projets vooral voor zichzelf organiseren is volgens De Schutter relatief: "de kots-à-projets werken veel met het publiek van de kots-à-projets. Maar dat heeft een eenvoudige reden: niet omdat ze oninteressante projecten hebben of onvoldoende reclame maken, maar mensen die meer willen doen dan enkele studenten en dus zeer geïnteresseerd zijn in de georganiseerde activiteiten zitten vaak zelf ook op een kot-à-projet."

Mensen die ooit op een kot-à-projet zijn beland blijven daar meestal de volledige duur van hun studies zitten. Het is een bepaalde manier van leven die echt heel anders is dan die op een gewoon kot", aldus nog De Schutter. (kdp/svg)

Rond

De prijzen van de universitaire koten situeren zich tussen de 5.500 en 6.500 frank. Voor beursstudenten zijn er nog kortingen voorzien van 1.400 en 2.500 frank. Studenten uit de eerste kandidatuur krijgen hier voorrang en men kan ook slechts twee jaar op een universitair kot wonen. Voor prive-kamers betaalt men gemiddeld nog 1.000 frank meer. Studenten kunnen enigszins druk uitoefenen op de prijzenpolitiek via hun zetels in de 'Conseil des Affaires Sociales'. Meer dan in Leuven lijken de studenten echter bereid deze hoge prijzen te betalen.

De universiteit tracht dus om aan een aantal groepen van studenten sociale en financiële voordelen te verlenen, de kots-à-projets zijn hier één

Vlamingen in Louvain-la-Neuve

Louvain-la-Neuve (LLN) herbergt onder de niet-frankofone studenten een niet te onderschatten groep Vlamingen. Bijna vierhonderd zijn het er volgens de statistieken van de unief maar het zijn er hoogstwaarschijnlijk meer, al was het maar omdat er nogal wat tweetalige studenten zijn die misschien niet meegerekend worden bij de Vlamingen. Veto ging een aantal van hen opzoeken in de hoop een ander verhaal te horen maar kwam enigszins ontgoocheld terug. We kregen een boterham vol met klieches voorgeschoteld. De Vlamingen bleken LLN toch nog niet helemaal door te hebben. Zo stelden ze voor om met de wagen van de afgesproken plaats naar een restaurantje te gaan waar wij met hen wat over LLN zouden gaan babbelen. Voor de goede verstaander: alles in LLN ligt op maximum twintig minuten loopafstand van elkaar. Maar soit.

Het overgrote deel van de Vlamingen die in Louvain-La-Neuve komen studeren volgen een richting in de derde cyclus. Vooral MBA-programma's en Internationale Relaties zijn populair. Deze studenten hebben niet echt een representatief beeld van de lessen die gegeven worden in LLN. Wel van de stad natuurlijk en van het kotleven: "Over het algemeen ben ik niet echt een Louvain-la-Neuve-fan. Ik heb vijf jaar voor Burgerlijk Ingenieur gestudeerd in Gent, en nu ben ik twee jaar in Louvain-la-Neuve. Vorig jaar zat ik op kot in Leuven en dat vond ik veel plezier. Hier in LLN is alles zo artificieel, het is niet echt een stad, je moet altijd op dezelfde dingen kijken. Vooral als het regent. Als je het in Gent beu bent, ga je naar een ander gedeelte en dan kom je gewone mensen tegen", vindt Kristof Raes.

Het uitgaansleven is over het algemeen minder frequent maar zwaarder: elke 'cercle', een fakulteitskring, heeft een eigen avond waar er stevig gedronken en gekost wordt. Minder prettig is dat geen enkele van die fakbars een toilet heeft. En de fuizalen ontberen ook al sanitaire voorzieningen. "De jongens doen het gewoon tegen de muur en de meisjes moeten maar ergens bij een vriendin op kot gaan", aldus Peter Vandendriessche. Aangekomen kan het fuiven dus toch niet zijn.

En van de meer fundamentele problemen volgens de Vlaamse studenten die wij ondervroegen is dat de prijzen wel bijzonder hoog zijn. Er is een onderaandob aan koten en ze zijn gemiddeld duizend tot tweeduizend frank duurder dan in Leuven. Ook de middenstand profiteert van haar monopoliepositie: "Zelfs de Cidec, een koöperatief warenhuis, is te duur. Aan de andere kant hebben we hier ook een Aldi en een Delhaize", zegt Vincent Laroy. Idem dito voor de restaurants. De gewone restaurants zijn echt duur en de studentenrestaurants lang niet zo goedkoop als in Leuven. Of de student in Louvain-la-Neuve dan rijker is, daar zijn de Vlaamse studenten het niet helemaal over eens: "Wat vaststaat, is dat de studenten meer geld uitgeven dan in Vlaanderen."

Het contact met de Waalse studenten blijkt over het algemeen wel te vallen, alleen willen de Vlamingen nogal eens samenklitten. De Vlamingen klagen dan weer over het gebrek aan openheid. "Ik zit samen met Nederlanders op kot en zij klagen er vooral over dat de Walen zo weinig openheid aan de dag leggen", zegt Peter Vandendriessche. "Het is bijvoorbeeld heel typisch dat je iemand een kus geeft, ook al ken je die persoon nog niet zo goed. Ook onder jongens wordt er stevig gekust. Maar het contact is over het algemeen wel minder intens."

Echt vijandige reacties krijgen ze als Vlamingen bijna nooit. Toch zit de hele kommunautaire zaak bij de Waalse student wel hoog. Heel LLN hangt vol met affiches om debatten en unionistische manifestaties aan te kondigen. "Ik heb de indruk dat de Walen een minderwaardigheidscomplex hebben door heel die kommunautaire zaak. Sommigen hebben schrik dat Wallonië het alleen niet kan redden, anderen zijn echt kwaad. Een Waal is daarover eens tegen mij uitgevlogen", zegt Peter Vandendriessche. (svg/kdp)

(foto Steven Van Garsse)

10% KORTING*
bij aankoop van CD'S, of vertoon van uw studentenkaart.

* Niet cumuleerbaar met andere kortingen

Bij **New SUPER CLUB** Leuven

Bondgerotenlaan, 145-149 - Diestsestraat, 186-190

NEW SUPER CLUB ... EN NERGERS ANDERS!

CD'S EN MUZIEKCASSETTES
VIDEO: VERKOOP EN VERHUUR - VIDEOGAMES - FOTOSERVICE - CD-I - PHOTO CD.

Kankeren over de kankermuis Moet alles wat kan ook kunnen?

Op 13 mei 1992 keurde het Europees Oktrooiburo (EOB) — tegen alle verwachtingen in — toch een oktrooi op een dier goed. Het chemieconcern Dupont verkreeg op die dag het omstreden oktrooi op de onkomus of kankermuis. Hierbij ging het EOB in tegen zijn eigen verdrag dat het oktrooieren van dieren verbiedt. Het EOB argumenteerde echter dat de bewuste muis geen dierenras is, maar wel iets dat via een microbiologisch proces tot stand kwam.

Ondanks de enorme maatschappelijke konsekwenties is de biotechnologie nog steeds niet het onderwerp van een brede maatschappelijke discussie. Ook op politiek vlak loopt men hopeloos achter op de biotechnologische evolutie in de wetenschap. Hierdoor dreigt de democratische controle op hetgeen zowel in openbare als prive-onderzoekscenaria gebeurt serieus in gebrake te blijven.

De onkomus werd een tiental jaren terug door de universiteit van Harvard ontwikkeld. Door het inbrengen van een onkogen slaagde men erin een muis genetisch zo te veranderen dat ze gemakkelijker kanker ontwikkelt, wat nuttig zou zijn in het kankeronderzoek. Uit een rapport van de Amerikaanse Rekenkamer is intussen gebleken dat transgene dieren geen voordeel voor het onderzoek naar borstkanker hebben opgeleverd. Het gebruik zou integendeel het onderzoek schade hebben berokkend omdat de dieren tijd en geld in beslag hebben genomen, wat men beter voor andere strategieën had kunnen gebruiken.

Uiteindelijk kreeg Harvard op 12 april 1988 haar oktrooi op de kankermuis. Dat oktrooi omvatte feitelijk alle zoogdieren die met dezelfde genetische manipulatie zo veranderd zijn, dat ze dezelfde genetische aanleg voor kanker hebben als de 'kankermuis'. Sindsdien probeert de chemieconcern Dupont — die intussen de rechten van Harvard heeft overgekocht — het patent ook uit te breiden over Europa.

Het patentrecht wordt in Europa geregeld door het Europees Oktrooi-verdrag (EOV) dat in 1973 werd afgesloten. In 1977 werd dit van kracht door het installeren van het Europees Oktrooiburo (EOB). Artikel 53b van het EOV sluit het oktrooieren van planten- en dierenrassen uit. Ook "werkwijzen van wezenlijk biologische aard voor de productie van planten- en dierenrassen" worden voor oktrooiering uitgesloten.

Wanneer de Harvard universiteit in 1985 haar aanvraag indiend bij het EOB in München, wenste ze bescherming voor tien lidstaten: de Benelux-landen, Duitsland, Frankrijk, Groot-Brittannië, Italië, Oostenrijk, Zwitserland en Zweden. Dat oktrooi werd op 14 juli 1989 geweigerd omdat er "geen Europese oktrooien verleend worden voor dieren." In 1990 tekent Harvard beroep aan tegen deze beslissing. De beroepskamer van de EOB besliste eigenaardig genoeg op 13 mei 1992 toch een oktrooi te verlenen voor

de kankermuis: "Gewichtige belangen van de mensheid rechtvaardigen het gebruik van de onkomus. Wetenschappelijk onderzoek en kankerbestrijding gaat voor dierenleed en eventuele risico's voor het leefmilieu."

Om haar eigen verdrag te omzeilen kwam het EOB wel met een erg doorzichtige redenering voor de dag: "De muis is geen dierenras, maar iets dat in een microbiologisch proces tot stand is gekomen." Anders geformuleerd: dieren zijn geen dierenrassen. Naar verluidt zouden de EOB-funktionarissen hun buik vol gehad hebben van de discussie — zij zijn het uiteindelijk ook niet gewoon om zich over maatschappelijke en etische kwesties te buigen. In de New Scientist verzuchtte een van hen: "Ik wou dat er een transgene kat kwam die die muis op kon vreten. Dan kunnen wij tenminste weer doorgaan met ons gewone werk."

Voor de industrie is het uitermate belangrijk haar vindingen te kunnen verzilveren met oktrooien. Aangezien tegenwoordig ook de landbouw steeds nauwer verweven is met de industrie, wordt er al langer geobbyd om ook dieren en planten — de producten van de landbouw — te kunnen onderwerpen aan de patentreglementering. Het toekennen van een oktrooi op de kankermuis was hierbij een testcase en maakt de weg vrij voor oktrooien op tal van andere genetisch gemanipuleerde dieren.

Wanneer bedrijven de toelating krijgen om levende dieren en planten te oktrooieren, verliest de overheid een belangrijk middel om het gemeenschappelijk erfgoed van de mensheid ook gemeenschappelijk te houden en te voorkomen dat bepaalde bedrijven er zich meester van maken. Het blijft een belangrijke etische discussie of men biologisch materiaal — dat toch het resultaat is van de biologische evolutie — in de handen van bedrijven kan geven.

Bovendien gingen aan heel wat biotechnologische technieken decennia van onderzoek vooraf, vaak in universitaire laboratoria of andere openbare onderzoeksinstituten. Het Amerikaanse Office of Technology Assessment verwoordt dit als volgt: "De recente spektakulaire vooruitgang in de moleculaire biologie in de Verenigde Staten is gebaseerd op elementair onderzoek, waarvan het meeste door de staat wordt bekostigd en dat wordt uitgevoerd in universitaire laboratoria." De financiële inspanningen voor dit onderzoek werden vanzelfsprekend gedragen door de overheid.

Volgens de tegenstanders van het oktrooieren van levende wezens leidt het oktrooieren tot een verdere versterking van het gebruik van dieren als instrumenten. Ze worden dan verder herleid tot consumptieproducten. De mens grijpt op een onaanvaardbare manier in in de natuur door bepaalde onderdelen ervan tot zijn 'eigendom' te maken.

De gevolgen van oktrooiering zijn echter veel verstrekkender dan het dierenwelzijn. Zo zouden boeren extra moeten gaan betalen voor een bepaald 'merk' plant of dier en op die manier nog meer afhankelijk worden van de agro-industrie. Ze zullen immers ook verplicht worden om licenties te betalen voor bijvoorbeeld de kalveren van hun transgene koe, aangezien die de eigenschappen van hun moeder erven. Derde Wereld-landen worden op die manier nog afhankelijk van de rijke industrielanden.

De nieuwe biotechnologische toepassingen in bijvoorbeeld de landbouw komen verder vooral de supergrootschalige, intensieve, en weinig-milieuvriendelijke landbouw ten

goede. Gekonfronteerd met de enorme werkloosheid en de ekologieke crisis is dat niet echt het soort landbouw dat we nodig hebben.

De etische gevolgen van de hele oktrooidiscussie zijn zo mogelijk nog complexer. In Knack verklaarde Rolf Wilhems, een oktrooigemachtigde uit München, dat het Europees Oktrooiburo reeds een oktrooi-aanvraag ontving voor een vrouw "aan wie genetisch zo geknutseld is dat haar melkklieren een bepaald medicijn produceren. Ze wordt daarbij gemolken als een koe (...). Dit bewijst dat ze (de bedrijven) alles proberen, zonder scrupules."

Intussen is er toch al wat oppositie op gang gekomen. Zo riep de Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Dieren 1993 uit tot het 'jaar tegen Biotechnologie'. In België werd naar aanleiding van de Rio-konferentie 'Platform Brazilië '92' opgericht dat een hele reeks sociale bewegingen groepeert. Zij roepen in hun brochure 'Red de aarde' op om tot een moratorium te komen op de patentering van biotechnologische vindingen zolang er geen onderzoek is gebeurd naar de sociologische, economische en politieke gevolgen ervan.

De oppositiekampagne maakt het EOB blijkbaar wat zenuwachtig. In een intern rondschrijven van 21 juli 1992 schrijft Paul Braendli, directeur van het EOB: "De Europese oppositie tegen het onkomus-oktrooi groeit, dus het is het beste om extreem voorzichtig te zijn aangaande verdere beslissingen. Gesprekken van de toetsingscommissie, die in de richting gaan van oktrooi verlenen op dieren moeten voorlopig gestopt worden." Om verenigingen te ontmoedigen beroep aan te tekenen tegen beslissingen van de EOB werd het bedrag opgetrokken van 14.000 tot 24.000 frank.

Op initiatief van de groene fractie werd enkele maanden geleden een resolutie voorgesteld om het oktrooieren van de onkomus in extremis toch nog te vermijden. Het Europees Parlement steunde deze resolutie met een overweldigende meerderheid en riep het Europees Oktrooiburo in München op om het onkomus-oktrooi terug in te trekken. Het Europees Parlement nam deze beslissing omdat het konkludeerde dat het oktrooi in tegenspraak was met het Europees Oktrooi-verdrag.

Intussen is er sinds december wel een nieuw voorstel om het Europees Oktrooi-verdrag aan passen, waarbij patentering wordt uitgebreid tot mikro-organismen, delen van planten- en diersoorten, procedes door de mens toegepast met een microbiologische techniek en producten die afstammen van deze procedes. Dit voorstel moet de weg definitief vrijmaken voor de oktrooiering van planten en dieren.

Pieter Vandekerckhove

Woensdagavond gaat als afsluiting van de Genoef! Actieweek in het Maria Theresia-Kollege (MT.22, 20.00 uur) een debat door onder de titel 'Biotechnologie zonder taboes, het oktrooieren van levende dieren: de kankermuis' met oa Geertui van Overwalle (Centrum voor intellectuele rechten KU Leuven), Jo Cuyvers (senator Agalev) en Jan Mertens (moderator).

Stop de verkrotting.

(Foto Karel De Weerd)

22 april wordt al een aantal jaren als 'Dag van de Aarde' door diverse groene verenigingen naar voor geschoven. 22 april 1993 zal echter ook nog voor een andere reden de geschiedenis ingaan: het is ook de start van Genoef!, een Groen Jongeren netwerk. Genoef! is de eerste onafhankelijke, groen-progressieve jongerenvereniging in Vlaanderen zijn. Dit netwerk wil een echte tegenmacht opbouwen tegen "de sociaal-ecologische ravage die ons huidige politiek-economisch systeem aanricht". In Leuven zijn er tot nog toe een vijftal verenigingen tot het netwerk toegetreden: 11.11.11-studenten, Milieuraad, Agalev-studenten, Pino en Groezel Groen Kunstcollectief. Genoef! start deze week met een groene actieweek. Die loopt onder de naam 'Konsuminderen': dit begrip staat tegenover het consumeren dat ervoor zorgt dat we in een groeispiraal terecht komen waar eerder behoeftes gekreeërd worden dan ingevuld.

Op donderdag 22 april pakten de groene verenigingen uit met een achtste mobiliteitsactie. Deze keer werd het kruispunt van de Tienestraat met de Ravenstraat voor zo'n veertig minuten bezet, terwijl de aktievoerders een eerlijke picknick hielden: broodjes met biologische lente-sla en Wereld-Winkelkoffie en

-tee. Het aktierein was opengetrokken tot de leefbaarheid van de stad. Om de verkrotting, de leegstand en de hoge huurprijzen in Leuven aan te klagen werd na de actie een verkrotte woning symbolisch geakt. Ook de hypokrisie van de stad werd aangeklaagd wanneer die beweert dat er in Leuven geen plaats meer is voor de huisvesting van politiek vluchtelingen.

Op vrijdag 23 april draaide alles rond het thema papier: aan de Alma's en het station werden kringloopblokken en stickers tegen reclamewerk verkocht en uitgedeeld. Aan Acco wordt gevraagd de kursorissen op kringlooppapier te drukken.

Maandag 26 april stappen de verenigingen naar de academische overheid om over enkele maatregelen om het energieverbruik te beperken te discussieren. Dinsdag 27 april wordt actie gevoerd rond de afvalproblematiek. Een spektakulaire actie moet aantonen dat "we door onverantwoord koopgedrag een muur van afval aan het creëren zijn, waar we nog moeilijk omheen kunnen". Tenslotte wordt op woensdag 28 april actie gevoerd rond dierenwelzijn. Diezelfde avond gaat een debat door rond het oktrooieren van levende dieren (zie ook artikel p 8). (pvdk)

TEKSTVERWERKING
vanaf

50,-

per blad
(max. 2500 karakters)

ABCdesign
016/57 03 62

Zuiden

vervolg van pag. 1

beren druk uit te oefenen zodat ze veranderingen doorvoeren. We beseffen ook wel dat dat niet zo makkelijk gaat.»

«Daarnaast zoeken we naar duidelijke verbintenissen die mensen in het Noorden willen aangaan om iets te veranderen aan de Noord-Zuidverhoudingen. Voor ons gaat het niet zozeer om bestjes te redden, of tien dollar te geven om bomen te planten, maar wel om persoonlijke engagementen om de aarde zelf te redden. Het is makkelijk om lid te worden van Greenpeace. Je doet dan niets persoonlijk.»

Veto: *Moeten wij hier in het Noorden dan minder koffie drinken, of geen bananen meer kopen uit Costa Rica?*

Alpizar: «In Costa Rica zijn wij hoogst afhankelijk van de bananenverkoop. Als jullie dus een boycot instellen, dan voelen wij, en vooral de werknemers in de plantages, dat onmiddellijk. Daarom is het belangrijk om eerst contact op te nemen met organisaties in het Zuiden. Op dit moment loopt er bijvoorbeeld in Costa Rica een intens programma om de bananenproductie op te drijven. Heel wat bossen moeten hiervoor gekapt worden. We proberen ons te organiseren om hiertegen actie te ondernemen. Maar pas wanneer er alternatieven zijn kan er daadwerkelijk gedacht worden aan een boycotactie.»

Veto: *Het Westen heeft de situatie in Costa Rica zo gekreërd dat het hele land afhankelijk van bananen. Door het IMF leggen we aanpassingsprogramma's op zodat jullie economie nog meer moet produceren voor de export. Zou het loskoppelen van de economieën van het Zuiden van de wereldmarkt, het zogeheten 'delinking', een oplossing kunnen vormen voor de problemen?*

Beaulieu: «Dat is onrealistisch. Het Noorden bezit immers ook veel van onze gronden. In de oude kulturen hadden we de gemeenschappen. Als je het land niet gebruikte, of je gebruikte het slecht, dan verloor je je rechten op het gebruik ervan. Gemeenschappen waren vroeger zelfvoorzienend en hadden hun eigen manier van organisatie, maar sindsdien werden er ons andere structuren opgelegd. De grond is nu eigendom geworden van vreemden. 'Delinking' is dan ook slechts

mogelijk als we de structuren veranderen.»

Alpizar: «Door de aanpassingsprogramma's van het IMF en de Wereldbank gebeurt net het omgekeerde van delinking. We zullen in de toekomst nog minder zelfvoorzienend kunnen zijn. In het Noorden van Costa Rica worden de boeren er door deze programma's toe verplicht om ananas, aardbeien en bloemen te kweken voor de export in plaats van graan zoals ze dat vroeger deden. Maar dat was de enige manier voor hen om kredieten te krijgen en hun schulden af te betalen. En deze boeren wisten niet eens hoe ze die bloemen en aardbeien moesten kweken.»

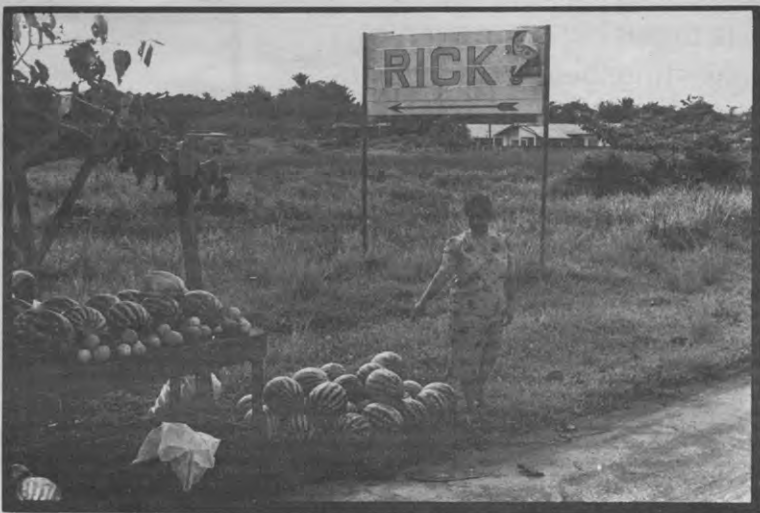
Veto: *We kunnen misschien een handvol mensen overtuigen om politiek actief te worden. Maar zal dat het systeem veranderen? Hoe verander je bijvoorbeeld de VS, of de vrijhandelszones in Guatemala?*

Alpizar: «Als je dieper en dieper graaft in de structuren van de Gatt of de Unced, dan word je bang en raak je ontgoocheld. Je ziet de mechanismen die gekreërd worden om de verstrengeling van de verschillende economieën te versterken en waardoor de kloof tussen rijk en arm steeds groter wordt. Het systeem is enorm complex en er zijn belangrijke machten die het controleren.»

«Maar een andere vraag die altijd terugkomt, is of we moeten werken binnen het systeem, of dat we moeten meewerken met de Verenigde Naties. Of moeten we buiten het systeem opereren? Ik denk dat het belangrijk is om op de verschillende niveaus tegelijk te werken. Op de internationale fora van de VN wordt je stem gehoord. Maar daarnaast is het ook heel belangrijk om basiswerk te verrichten en regionaal actief te zijn.»

Beaulieu: «De machtsblokken zullen ongetwijfeld de oppositie proberen te breken. We zullen dus zeer slim moeten zijn. Als je goed werk levert, zullen de TNC's of de internationale instellingen je proberen om te kopen en zullen ze vragen voor hen te werken. Maar je moet daaraan weerstaan en je waarden behouden. De VS hebben ook de Vietnamoorlog moeten stoppen omwille van het protest van de Amerikaanse bevolking. Verandering komt van onderuit, van de mensen. En tenslotte zijn wij het ook die het systeem bestendigen.»

Mich Crols

En wij die dachten dat Surinaamse knap waren. Geef mij maar Rick.

(foto Karel De Weerd)

U (m/v) bent lief!

En U weet dat indien er nog enige rechtvaardigheid in deze wereld is, U vroeg of laat de ware zal vinden. U beseft anderzijds ook dat er daarvoor natuurlijk niet genoeg rechtvaardigheid in diezelfde wereld is.

En U wanhoopt.

Toevallig kunnen wij helpen.

Schrijvers, DTP'ers, fotografen, kartoenisten

kunnen hun lief komen halen

op 's Meiersstraat 5.

Maar eerst de wereld verbeteren!

No work, no play, zoals dat heet.

De Zuiderlingen

De vijf genodigden die door Veto werden geïnterviewd kwamen naar Europa voor de conferentie 'Life after Unced' die doorging in Straatsburg. Of is er nog leven na de 'United Nations Conference on Environment and Development', kortweg Unced? Deze conferentie had als voornaamste doel de Unced-top in Rio van juni 1992 te evalueren en te bespreken welke de strategieën van de jongerenbewegingen in de toekomst moeten zijn om de wereldsituatie van mens en milieu te verbeteren.

• Martin Beaulieu (Uruguay) werkt in het 'Network for Social Ecology' dat ervan uitgaat dat de wortels van de talrijke problemen waarmee de Derde Wereld wordt gekonfronteerd in de sociale structuren liggen. «De werking van deze structuren drukt zich uit in de natuur. Als mensen niet solidair met elkaar zijn, zullen ze ook gemakkelijker de natuur vernietigen. Over het algemeen bestaat onze werking uit onderzoek, aanklagen en actie.»

• Gomé Hilaire (Ivoorkust) is voorzitter van de vereniging 'Croix Verte'. Deze organisatie houdt zich bezig met edukatie en informatie over milieu en bossen. 'Croix Verte' heeft een project om de 'heilige bossen' te redden. «Dit zijn de bossen waar jongeren in bepaalde rituelen ingewijd worden en waar medische planten geplukt worden. Het project bestaat uit het inventariseren, het adopteren en het onderzoeken van deze bossen. Een tweede project handelt rond de schuldenproblematiek. Het Zuiden kan geen economisch gezonde situatie bereiken wanneer de winsten naar de afbetaling van de schulden gaan. Een eigenlijk betalen we dan alleen nog maar de interestlasten.»

• Monica Hernandez (Mexico) probeert te overleven in Mexico-stad, de meest vervuilde stad ter wereld. Haar organisatie 'Boska' houdt zich bezig met mensenrechten, democratie, milieu en ontwikkeling, inheemse volkeren, vrouwen en kinderen. Ze heeft deelgenomen aan Unced. Haar organisatie is ook lid van het 'Latin-America Youth Network for Sustainable Development and Human Rights'.

• Lydia Alpizar (Costa Rica) werkt in de organisatie 'Association for the Promotion of Ideas on Development'. Zij houdt zich onder andere bezig met de problematiek van de ecologie en de ontwikkeling van kinderen, jongeren en vrouwen. «We hebben op dit moment een pilotoproject lopen rond biodiversiteit en biotechnologie. We doen onderzoek naar de impact van de zaadbehandeling en oktrooiering door de multinationals op de voedselveiligheid van de Derde Wereldlanden. We hebben ook solidariteitsprojecten lopen met El Salvador. Dit zijn heropbouwingsprojecten van dorpen.»

• Nelson Agymeang (Ghana) is voorzitter van de niet-gouvernementele jongerenorganisatie 'Youth for Population Information and Communication'. Deze organisatie houdt zich bezig met migratie en bevolkingsproblemen. De vereniging werkt ook rond aids. Ze verspreiden muziekkassettes met teksten over de verspreiding en voorkoming van aids en ter promotie van het condoom. «Overbevolking is een typisch Westerse manier om het probleem te bekijken. Voor mij gaat overbevolking eigenlijk over de relatie tussen bevolking en de verdeling van de wereldgoederen.»

(mc)

Advertenties
in Veto
voor volgend
jaar

slechts een adres

ALFASET
Coöperatieve Vennootschap

's Meiersstraat 5 3000 Leuven
Tel. 016/22 04 66
Fax 016/22 04 66

mister
Buffet's

VERWENT ZIJN KLANTEN

'S AVONDS LEKKER UIT ETEN VANAF 125 FR.

Gehaktsteak 125 fr. (1)

Vol au Vent 135 fr. (1)

Dagschotels 135 fr. (1)

Paardsteak 145 fr. (1)

(*) Inbegrepen: vlees, aardappelen, verse groenten en vriendelijke en directe bediening. Avondpromotie enkel geldig van maandag tot donderdag: van 17.30 tot 21.00 u

Dieststraat 70 - Leuven - Open alle dagen van 8.00 tot 21.00 u

Aktie tegen hypokriet huisvestingsbeleid KU Leuven

Studenten kraken

Volgend jaar gaan de huurprijzen van de universitaire residenties weer eens de hoogte in. Om hier tegen te reageren besloot Sociale Raad om een originele actie te voeren. Zondagocht begon de studenten met het kraken van het Hoge Heuvel-project.

Eind vorige maand werd door de Raad van Studentenvoorzieningen (het orgaan dat zich bezig houdt met de universitaire sociale sector) voor de zoveelste maal beslist een prijsverhoging door te voeren binnen de residenties van de sociale sector, met meer dan drie procent. Nochtans was deze alles behalve noodzakelijk.

De huidige prijsstijgingen moeten gezien worden binnen de discussie over het al dan niet invoeren van een lineair systeem om de huurprijzen te bepalen. Tot nu toe werkte men met categorieën: vijf verschillende huurprijzen naargelang het inkomen van de ouders. Naar aanleiding van een voorstel van het personeel dat prijsstijgingen inhield van zeventien en negentien procent voor de laagste inkomens, gingen de studenten op zoek naar een rechtvaardiger systeem om de huurprijzen te bepalen.

Ekspert

Ze ontwikkelden een lineair systeem zodat aan elk individueel inkomen een sociaal verantwoorde huurprijs beantwoordt. Zo vermijdt men te grote sprongen in de te betalen huur wanneer de ouders van het éne op het andere jaar een ietsje meer verdienen. Hierdoor komen immers heel wat studenten in de problemen, aangezien de hogere categorie waarin ze plots terecht komen voor hen niet meer betaalbaar is.

De overige leden van de Raad van Studentenvoorzieningen (personeel en academici) gingen akkoord met het invoeren van dit nieuwe systeem. Het personeel twijfelde echter of het administratief wel haalbaar was dit

systeem reeds volgend academiejaar in te voeren en pleitte voor een jaar uitstel. Ondanks het protest van ekspert ter zake professor Van der Waeteren van de faculteit Toegepaste Wetenschappen en van de studenten, die stelden dat het nieuwe systeem heel snel kan ingevoerd worden, werd toch besloten (met zeven stemmen tegen zes) een jaar te wachten.

Vooraf

Er moest dus een overgangsmaatregel gevonden worden voor het volgende academiejaar. De personeelsfractie legde een tussenvoorstel op tafel dat, zoals verwacht, prijsstijgingen inhield. Vooral de laagste inkomens krijgen hierbij af te rekenen met de sterkste verhogingen.

De prijsstijgingen zijn budgettair niet nodig. Ook zonder verhogingen kunnen de begrote inkomsten voor huisvesting (140 miljoen) gemakkelijk bereikt worden. Bovendien stonden dit jaar heel wat kamers leeg. Deze opvullen zou eveneens meer inkomsten garanderen. Ten derde kent Leuven momenteel een kameroverschot. Het lijkt onbegrijpelijk prijsstijgingen door te voeren wanneer het aanbod de vraag overstijgt. En vooral, het tussenvoorstel van het personeel impliceert eveneens een administratieve aanpassing — zo werd een zesde categorie gekreëerd —, nochtans ook het argument om het lineair systeem een jaar uit te stellen.

De studenten waren verbolgen over deze gang van zaken en besloten tot actie over te gaan. Zondagocht drongen ze binnen in de bouwwerf

Nieuwe gebouwen kraken, vanaf nu bij Sociale Raad.

(foto Karel De Weerd)

van het Hoge Heuvel-project (de nieuwe faculteit Economie in de Naamsestraat) om zo te protesteren tegen de geplande verhogingen en het huisvestingsbeleid van de KU Leuven. Het Hoge Heuvel-project leent zich daar uitstekend toe. Het gaat hier immers om een prestigeproject waarin de KU Leuven een half miljard investeert. Blijkbaar heeft de unief wel geld voor prestigewerken en restauraties van beschermde monumenten — het Hoge Heuvel-project bevat meer dan honderd miljoen aan restauratiekosten, aangezien een deel van het complexe van historisch belang is —, maar niet om studenten goedkoop te huisvesten.

Prestige

Het Hoge Heuvel-project komt bovendien bijna uitsluitend ten goede aan professoren, wetenschappelijk personeel en assistenten. Zo werden aula's op voorhand uitgesloten uit

het project. Er is uiteraard niets op tegen het personeel degelijk te huisvesten, maar dit had natuurlijk minder prestigieus en goedkoper gekund. Men moet daarvoor niet noodzakelijk een historisch belangrijk gebouw aankopen dat dan op eigen kosten moet gerestaureerd worden. Bovendien is het nogal hypokriet meer dan vijftienderd miljoen in zo'n project te investeren en tegelijk al jaren te bewaren en te hebben om de sociale sector verder uit te bouwen. Nochtans heeft de KU Leuven bij dekreet 320 miljoen investeringskredieten ter beschikking gekregen die zowel voor academische als sociale doeleinden mogen aangewend worden. Blijkbaar vindt de KU Leuven het belangrijker haar prestige op te krikken.

Heel

Deze hypokrisie ten aanzien van het huisvestingsbeleid komt ook tot uiting in de concurrentiestrijd tussen Gent en Leuven. Zo verklaarde de

KU Leuven op een perskonferentie eind maart dat de Leuvense kamermarkt een prijsdaling ondergaat als gevolg van een daling in de immobielieprijzen en het kameroverschot. Een uitstekende manier om nieuwe studenten aan te trekken, zeker nu de huurprijzen in Gent door een kamer tekort en een strenger brandveiligheidsreglement de hoogte in gaan. De beslissing om de eigen huurprijzen te verhogen gaat dus regelrecht tegen deze verklaring in.

Sociale Raad klaagt deze gang van zaken aan door de kraakactie. Iedereen die wil protesteren kan meedoen en naar het Hoge Heuvel-complex komen, recht tegenover het Van Dalekollege, waar — heel toepasselijk — de gehele sociale sector van de unief gehuisvest is.

Els Cornelis

GRAFFITIPROJEKT VAN SPIT

SPUTTEN OP HET SPOOR

'Strukturele aanzet tot Participatie en Integratie van de Thuislozen', of kortweg Spit, is een samenwerkingsplatform van een elftal Leuvense hulpverleningsorganisaties. Van 24 april tot 15 mei organiseert het de tweede editie van een graffiti-integratieproject. Spit kan hierbij wellicht ook rekenen op de steun van de NMBS, die de tachtig meter lange muur van de Centrale Werkplaats in Kessel-Lo ter beschikking stelt van het project.

Vanuit haar werk voor thuislozen en kansarmen richt Spit zich voornamelijk op tewerkstelling en huisvesting, maar sinds kort mikt de organisatie ook op de vrijetijdsoverleving van jongeren. Met financiële steun van de jongerenwerking van een EG-kommissie wil men de integratie van randgroepjongeren bevorderen.

Een van de problemen van jongeren in instellingen is dat ze zelfs in hun vrije tijd aan de instelling gebonden zijn. Om ze toch de kans te geven in contact te komen met andere jongeren — ook uit het traditionele jeugdwerk — werkt Spit met groepen gevormd uit zowel jongeren van jeugdhuizen als jongeren van instellingen. Zo wordt integratie in een ruimer milieu beoogd en wil men ook wederzijdse vooroordelen uit de weg ruimen.

Bij het werken in groep naar iets concreets komen heel wat aspecten aan bod: zelfvertrouwen, assertiviteit, samenwerking, samen beslissen en respect voor andere meningen en smaken. Bovendien krijgen de deelnemers aan het graffiti-project de kans een aantal technische vaardigheden

onder de knie te krijgen. Daarom legt men enkele oefeningen in om te leren observeren, schetsen en natuurlijk spuiten en verven.

Reeds in december 1992 ging een pilootproject van start: een groep bestaande uit instellings- en niet-instellingsjongeren werkte gedurende twee weken rond graffiti. Dit onderwerp werd gekozen omdat het aansluit bij de belevingswereld van vele jongeren. Graffiti geeft je de kans je uit te leven op een creatieve en ietwat artistieke wijze. Die twee weken waren een succes en het project was dus voor herhaling vatbaar.

Konkreet startte Spit dit jaar met een weekend in de Ardennen. Docent beeldende kunst Rik Declercq beperkte zich tot het aanleren van de graffiti-techniek, zodat de jongeren naderhand ruim de gelegenheid kregen om hun persoonlijke stempel op de kunstwerken te drukken. Het programma werd aangevuld met een avonturetocht in de buurt van Durbuy.

Tijdens het integratieproject heeft men naast het spuiten zelf ook aandacht voor graffiti als breder maatschappelijk fenomeen. Dat gebeurt ondermeer door een uitstap naar Amsterdam, waar een bedreven graffiti-kunstenaar een geleide wandeling door de stad verzorgt. Ook is er een bezoek aan de tentoonstelling 'Graffiti van de prehistorie tot heden' in Leuven zelf voorzien: het Hoger Instituut voor Readaptatiewetenschappen in de Van Monsstraat stelt op 8 mei immers de resultaten van haar graffiti-project voor.

Omdat het spuiten volgens velen zoveel spannender is dan leuker is als het illegaal gebeurt, is er ook plaats voor een discussiedag met politie en illegale spuiters. Pikant detail: in Antwerpen is er een (officieel-legale) graffitibrigade die aantrekkelijke lege ruimten zo snel mogelijk laat volspuiten door legale kunstenaars. Vermits er een ongeschreven wet is dat men elkaars werk met rust laat, zijn deze plaatsen dan meteen beveiligd tegen 'obsceen' toestanden. Op 15 mei is het dan tijd voor een eindstap dat kadert in het Leuvense Werfdeest. Dat gaat door in de Bruul.(lg/sj)

Rennen — Op woensdag 14 april ging in de Marokkaanse hoofdstad Rabat een estafetteploeg van start waarbij getrainde en minder getrainde lopers — ondermeer via Spanje en Frankrijk — op 1 mei Bonn hopen te bereiken. Doel van de ploeg is een krachtig protest tegen het toenemend racisme te laten horen.

'Relais contre le Racisme' wil een bijdrage leveren aan de opbouw van een samenleving waarin plaats is voor verschillende culturen. Tweehonderd lopers uit verschillende landen vormen een menselijke keten. Het estafettestokje wordt ingeruild voor een anti-racistische boodschap die van Marokko naar Duitsland wordt doorgegeven.

De Marokkaanse organisatoren tekenden een traject uit dat in de 2.656 kilometer lange loop ondermeer de Spaanse steden Sevilla en Madrid aandoet. Via Parijs belanden de lopers op donderdag 29 april in België. De Nationale Hogeschool voor Toerisme en Verkeer te Breda neemt het traject Brussel-Aken voor zijn rekening. Tien studenten van de hogeschool zullen op vrijdag 30 april in 15 etappes van 15 kilometer de afstand overbruggen.

Leuven is een halte op weg naar Sint-Truiden. Op de laatste AV van Sportraad werd een oproep aan de kringen gedaan om de actie met zoveel mogelijk sympathisanten te steunen. Lopers uit Brussel zullen tussen 10.00 en 11.00 uur op het Sportkot aankomen. Van daaruit zal de estafetteploeg fysieke en morele steun krijgen tot Boutersem. Goed voor 11,5 kilometer.

Vrijdag 30 april verzamelen dus om 10.00 uur aan het oud gebouw van het Sportkot. Een busdienst vanuit Boutersem brengt de lopers terug naar Leuven. (bd)

12 na '06

50 BF

korting

op heerlijke pasta's en
terse gerechten

Tir na '06
Ladeuzeplein 31

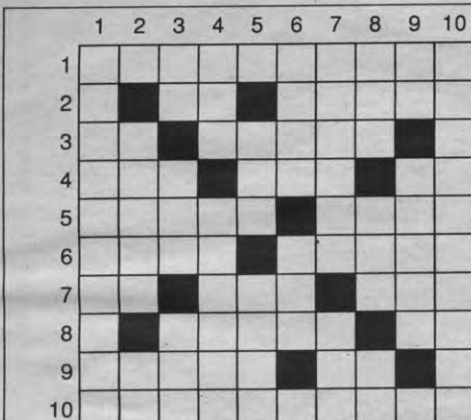
Printing Shop

Naamsestraat, 26 - Tel.: 016/23.50.77
Naamsestraat, 191 - Tel.: 016/29.11.16
K/Mercierplein - Vlamingenstraat, 2
Tel.: 016/23.78.38 - FAX: 016/23.18.98
3000 LEUVEN

advertentie

Iedereen op naar Alpha copy

ALPHA COPY
Tiensestraat 79 - 83
3000 Leuven
Drukkerij - Offset
Tel. 016/22 56 01

Horizontaal — 1 Geneigdheid belangrijke daden te verrichten 2 Zoogdier — Persoon uit de scheepvaartwereld 3 Ludolfaans getal — Stelling 4 Bijbelse naam — Belgisch plaatsje — Boom 5 Mineraal — Verklaar 6 Turks kapitein — Oosters gedicht 7 Vervoermiddel — Griekse letter — Avenue 8 Griekse letter — Neperiaans logaritme 9 Doppeide — 575 meter 10 Hinderlijke personen.
Vertikaal — 1 Betreuwenswaardig 2 Westvlaamse stad — Rondhout 3 Zangnoot — Blijk van genegenheid — Gedekte tafel 4 Europeaan — Verschijningsvorm 5 Oord van verschrikking — Weinig doortastend 6 Mest — Klein paard 7 Grijsachtig groen — Zwemvogel 8 Plat ovaal vat — Nachtvogel — Pers. vnw. 9 Neon 9 Neon 9 Boomvrucht 10 Zich naar hartelust verdiepen in iets.

Door Filip De Keukeleere

Zoekertjes

- Kamer te huur, 6000fr/maand alles in. Grote kamer + gem. keuken en douche. Vanaf mei beschikbaar. Geldenaaksevest 26. Bellen naar 016/29.04.93 (John).
- Bas wil beter voor best.
- P. van het Frietkot, hopelijk krijg je infantilisme wegens het oprvleten van m'n Pingsdorff! Eigenlijk heb je daar geen Pingsdorff voor nodig...
- Ik wens aangesproken te worden met 'Sacra Sophia' in het openbaar Zoniet... zal ik jou eens aanspreken in mijn taal-tje.
- Bijvoorbeeld, bijvoorbeeld?
- Bart & Bruno Blues, is this the new bluesmobile, or what?
- Wil best beter bij Bas?
- Zeg Bruno, sorry hè!

- Uw moeder! Bruno.
- Kaart voor U2 (29/05) te koop aan spotprijs: 950 BF. Bij Tine, de Bayostraat 46.
- Tja, BB, vertragen wegens bedenkelijke formaliteiten tijdens de paasweken, maar nu zeg ik onvervaard: Pc6-a7. Bok.
- The Deer Hunter, voor al uw dekadente feestjes.
- Al uw typwerk met tekstverwerker (teksten, formules, tabellen, ...) jaren ervaring. 011/43.28.56. Tot 19.00 u. Maria Sanders.
- Bas en best beter?
- New Age-Guru geeft lezingssessies tegen betaling. Schrijf naar Gludical, Penitentiënstr. 9.
- Radio Scorpio zoekt demo's of opnames van jonge, onbekende groepjes. Elk muziekgenre is welkom. Zend demo's + informatie (kontaktnummer, ...) naar: Kris-

tof Willen, H. Geeraertlaan 24, 3001 Heverlee.

- Beter beest bij betere Bas?
- Typen tesis, verslagen, briefwisseling. Kris Rosselle, Naamestweg. 130. Tel. 016/20.70.77.
- Armand Pien heeft een kop gelijk een onweer. The Snorinator.
- Jonge Zwartmaskerdwergpapegaai, waarschijnlijk mannelijk, krachtadig, intelligent, houdt van bijten, in frigo zitten en vrijheid, wkm waarschijnlijk vr., veelkleurige papegaai van universiteitairo om samen een nestje te bouwen (voor 1 nacht). Onthouden indien niet ernstig. Mechelsestr. 157.
- Betert Bas?
- Vragen over homo/biseksualiteit of over de Roze-Drempeelwerking? Of wil je gewoon vriend(innen) maken? Wij staan voor jou klaar, elke dinsdag 20-23 u, Minckelerstr. 47C (JAC) (Tel. 20.06.06). Babelkroeg: elke do. 21u in Ierse-Pre-dikherenstr. 25.
- En elke week dezelfde zoekertjes.
- Bart & Bruno Blues, they're on a mission from God.
- Cd's te koop, onder andere 2x Carter USM, 2x Nick Cave, Breeders, Pixies, Rage against the Machine. Naam en adres bekend bij de redactie.
- Intikken, lay-out en/of afdrucken (laserprinter) van uw tesis/werke kan nu ook bij: Kris Laporte, Tel.: 22.51.61 (na 17 u).
- Betert Bas beest?

Printing Shop

Naamsstraat. 26 - Tel.: 016/23.50.77
 Naamsstraat, 191 - Tel.: 016/29.11.16
 K. Mercierplein - Vlamingenstraat. 2
 Tel.: 016/23.78.38 - FAX: 016/23.18.98
 3000 LEUVEN

Alle drukwerken - maatschappij
 opdrachten - inbindingen
 foto's

advertentie

- Vzw Labyrint, lesbiëneorganisatie geeft tweemaandelijks een krantje uit met informatieve artikelen en aankondigingen van activiteiten in Leuven en Vlaanderen. Elke tweede zaterdag v/d maand is er lesbienneuif in de Shrink, Tiensestr. 115. Elke dinsdag kan je via het onthaal met Labyrint/Roze Drempeel praten over je gevoelens en problemen rond lesbisch-zijn. (in de gebouwen v/h Jac, Minckelerstraat te Leuven) Vzw La-

byrint, Martelarenlaan 109, 3010 Kessel-Lo. Tel. 016/25.55.67.

**Fikkantoor
 Devano**
 016/23.98.70

**Tekstverwerking
 Laserprinting ★ Lay-out
 Tekstinbreng**

Boeken, tijdschriften,
 cursussen, thesissen,...

**Gespecialiseerd in
 wetenschappelijke materies
 Professionele aanpak
 Jarenlange ervaring**

T. & K. Van Nooten-Dehaes
 Wielsesteegweg 54
 3020 Herent

- En An, al geëmmerd.
- Gezocht: nog enkele sociale, sympathieke, jonge verkennde eks-studenten om vanaf september een huis te delen met soortgenoten. Kom gerust langs om informatie bij Ilse, Justus Lipsiusstr. 44.
- Betert Bas?
- Pieter Coutereelschtiging vzw, Homo- en lesbienneuif, Tiensevest 58, Tel. 23.63.27. Onthaal: ma 18-20 u, za 15-18 u, of na telefonische afspraak. Klub: elke dag vanaf 21 u, elke dinsdag: grote fuif! Jongerenkafé woe vanaf 21 u. Info voor vereniging, klub of school: schrijf of telefeoner ons!

JO MEUWISSEN

bvba

Alle verhuur video-,
 klank- en lichtmateriaal
 voor seminaries, evene-
 menten, optredens, fui-
 ven en TD's

NIEUW - LCD - VIDEOPROJECTOREN

tel. 016/201.301

- Toemeka vzw, Filsofenfontein, Waversebaan 352/2, Heverlee, Tel. 016/23.35.61, zie gewetensbezwaarde,

KAFEETEORIEEN

vanaf 1 augustus aanstaande. Creatieve medewerker voor sociaal-kultureel werk voor volwassenen met een mentale handicap. Gevarieerde werkomstandigheden. Verdere inlichtingen op adres en telefoonnummer hierboven vermeld.
 • Heeft iemand donderdagnacht (22/4) rond 6 u 's morgens, een zakje met 12 cd's in gevonden? Waarschijnlijk verloren in 't Spitje'. De cd's: onder andere 2x Carter USM, 2x Nick Cave, Breeders, Pixies, Rage against the machine... Gelieve terug te brengen bij Tom Plix, Tiensestr. 148. Wordt beloond!!!

MAANDAG

- 11.00 u LEZING Mgr. L. Monsengwo Pasinya, aartsbisschop van Kisangani (Zaire) Komt spreken over 'Eglise et Politique'. Bij deze gelegenheid zullen hem de eretekens worden overhandigd van het doctoraat honoris causa dat hem eerder dit jaar in absentia werd toegekend, in promotiejaar universiteitsh. org. UP.
- 20.00 u BIJEENKOMST Konsuminderenweek: energie- en waterverbruik, org. Mira, Pino en Agalev-studenten.
- 20.00 u DEBAT 'Vernieuwing bij de Vlaamse Socialisten': gast-sprekers zijn J. Vandelanotte (Domino), M. Swyngedouw (lid van de Multatuli-groep) en G. Mareel (voorzitter Jong-Socialisten Nationaal), in Oratorienhof.
- 20.00 u KONCERT Oeuvre van I. Stravinsky, L. Van Hove en L. van Beethoven in een uitvoering van het Nieuw Belgisch Kamerorkest, met Paul Dombrecht (hobo), in PDS, org. Het Nieuw Belgisch Kamerorkest.
- 20.00 u OPTREDEN The Nits, in Stadsschouwburg, org. cc Romaanse Poort.
- 20.30 u FILM 'De eenzame stem van de mens' van A. Sokourov, in Stuc, toeg. 100/150.
- 20.30 u TEATER 'Verwantschap' door Nova Zembla (regie: Luk Nys), in Vlamingenstraat 83, toeg. 200/300, org. Stuc. (zie bespreking)
- 21.00 u FILM 'The Blues Brothers', in MSI 00.28.

DINSDAG

- 16.00 u BIJEENKOMST Konsuminderenweek: afvalactie, in autorijde deel Diestsestraat, org. Mira, Pino en Agalev-studenten.
- 20.00 u GESPREKSAVOND Diaprojectie en discussie over Cuba mvg Roger Liekens. Met info-stand en Cuba Libre-bar, in Ierse Predikherenstr 25, toeg. gratis, org. Vrienden van Cuba afd. Leuven & Maseerelk vzw.
- 20.00 u LEZING 'Werkeren van de antroposofie: reinkarnatie en Kristendom' door essayist Franco Mosca, in Jan Stasstraat 2, toeg. 100, org. UP.
- 20.00 u LITERAIRE AVOND Het literaire tijdschrift WEL viert haar tienjarige bestaan. Op het programma staan toespraken door Carl Devlies (Schepen van Cultuur en Toerisme) en voorzitter Hans Devroe, de prijsuitreiking, voordracht van de bekoonde verhalen, receptie. Tussendoor muziek van het ensemble De Turquoise Di- van, in Stadhuys Leuven, toeg. gratis, org. Universitaire Werkgroep Literatuur en Media.
- 20.00 u PANELGESPREK 'Uitzicht op het Joegoslavisch inferno', in kleine Aula, org. Socialisme zonder grenzen, Agalev-studenten en Pax-Christi.
- 20.30 u FILM 'Flaming Creatures (1962)', 'Blonde Cobra (1959)' en 'Chumium (1964)', drie korte films van en met Jack Smith, in Stuc, toeg. 100/150. (zie bespreking)
- 20.30 u TEATER 'Verwantschap' door Nova Zembla (regie: Luk Nys), in Vlamingenstraat 83, toeg. 200/300, org. Stuc. (zie bespreking)
- 21.00 u KONCERT Ora-jazz: Tony Bauwens (piano), Kris Mentens (Kontrabas) en Tony Gyselinc (drums) begeleiden gastpeler Mark Godfried (trombone), in Mechelsestraat 111, toeg. 100, org. cc Oratorienhof.

AGENDA

door Maud Vermeire

WOENSDAG

- 20.00 u BIJEENKOMST Konsuminderenweek: dierenwelzijnactie. Debat rond 'het patenteren van levende wezens: de kankermuis' met als sprekers J. Cuyvers (senator Agalev), G. van Overwalle (Centrum voor Intellectuele Rechten) ea, in MT 22, org. Mira, Pino, Agalev-studenten.
- 20.00 u FILM 'Jane Eyre (deel twee)', gebaseerd op het werk van Charlotte Brontë, in MSI 00.28, toeg. gratis, org. fakulteit L&W, afdeling Engelse Literatuur.
- 20.00 u FILM 'The Old Man and the Sea', verfilming van het boek van Ernest Hemingway, in MSI 03.18, toeg. gratis, org. fakulteit L&W, afdeling Engelse Literatuur.
- 20.30 u FILM 'Flaming Creatures (1962)', 'Blonde Cobra (1959)' en 'Chumium (1964)', drie korte films van en met Jack Smith, in Stuc, toeg. 100/150. (zie bespreking)
- 20.30 u POEZIE Mengmetaal: Zien en Zijn, dichtkunst door Gust Gils, Marleen De Créé, Gerda De Preter en Francis De Preter, Tiensevest 39, Galerij Transit.

DONDERDAG

- 14.00 u INFO Informatienamiddag rond zelfhulp en zelfhulpgroepen m/vv Trefpunt Zelfhulp (algemeen beleid en stand van zaken), Alzheimerliga (zelfhulpgroep van familieleden van demente patiënten) en het Hof van (h)Eden (zelfhulpgroep voor psychische ondersteuning van kankerpatiënten), in Oratorienhof, inschrijving gewenst, org. Federatie van de Socialistische Mutualiteiten van Brabant ism Thuiszorg Brabant.
- 20.00 u DEBAT Discussieavond rond 'Veiligheid in Leuven'. W. Meyvis (Justitieel Welzijnsver Leuven), R. Iven (hoofdpolitiecommissaris Leuven), F. Vereecken (kapitein van de rijkswacht district Leuven) brengen hun standpunt naar voren. Moderator is L. De Witte (kabinetschef van de minister van buitenlandse zaken), in Oratorienhof.
- 20.30 u FILM 'Antuca', kortfilm over de situatie van de vrouw in Lima, Latijns-Amerika. Met commentaar van een Peruviaanse, in MSI 00.28, toeg. gratis, org. AVUC/Historische Kring.
- 20.30 u TEATER 'Verwantschap' door Nova Zembla (regie: Luk Nys), in Vlamingenstraat 83, toeg. 200/300, org. Stuc. (zie bespreking)

- 20.30 u VIDEO 'La Mentira' van Walter Verdin, Wim Vandekeybus en Octavio Iturbe, in PDS, org. Stuc.
- 21.00 u BIJEENKOMST Voorbereiding fietsactie, in 's Meiersstraat, org. Mira, Pino, Agalev-studenten.

VRIJDAG

- 20.30 u TEATER 'Verwantschap' door Nova Zembla (regie: Luk Nys), in Vlamingenstraat 83, toeg. 200/300, org. Stuc. (zie bespreking)

ZATERDAG

- 11.00 u BIJEENKOMST 1-meifete van de PvdA te Brussel, met debatten en conferenties, vertrek aan 't Stuc, org. MLB.
- 20.00 u TEATER 'De erbieedwaardige Lichtekool' door De Margriet, in Stadsschouwburg, org. cc Leuven.

ZONDAG

- 15.00 u BIJEENKOMST Labyrint-soos: spelletjesnamiddag, in Oratorienhof, org. vzw Labyrint.
- 20.00 u TEATER 'De erbieedwaardige Lichtekool' door De Margriet, in Stadsschouwburg, org. cc Leuven.

MAANDAG

- 12.45 u OPTREDEN Volksmuziek, Wit-Russische en Oekraïense liederen door Krassavik uit Wit-Rusland, in inkomhal UZ Gasthuisberg.
- 20.30 u FILM 'Madame Bovary (1989)' gebaseerd op de gelijknamige roman van Gustave Flaubert, in Stuc, toeg. 150/100.

KATECHETIKA

- 28/04 om 20.00 u: verkiezingsdebat, in KD. 29/04: verkiezingen.

KLIO

- 29/04 om 15.00 u: Verkiezingsshow, in MSI 00.14. 29/04 om 16.00 u: Stemming, in MSI 00.14.

LANDBOUWKRING

- 27/04: TeeDee, in Thier.

PSYCHOLOGISCHE KRING

- 26/04 om 20.00 u: verkiezingsdebat, in Shrink. 27/04: verkiezingen, in PSI. 28/04 om 20.00 u: kringvergadering, in lok. 00.14.

WINA

- 27/04 om 20.00 u: verkiezingsdebat, in aud. C200.N.04. 28/04 om 09.00 u: verkiezingen, in RC-bar. 28/04 om 22.00 u: verkiezingsbar en -fuif, in RC. 29/04 om 20.00 u: overdrachtskantus, in RC.

Leuvens station zelf blijft Megalomane plannen voor Leuvense stationsomgeving

De Leuvense stationsomgeving wordt totaal herschapen. Het ontwikkelingsplan van professor Smets (KU Leuven) voor de stationsomgeving en de mobiliteitsstudie van Tracer nv en Langzaam Verkeer vzw laten hierover weinig twijfel bestaan. Hiermee lijkt de NMBS zich eerder op de immobiliënmarkt te gooien dan het openbaar vervoer uit te bouwen. De initiatiefnemers beweren wel naar een leefbare en autoluwe stationsomgeving te streven, maar bij het aanleggen van een autotunnel onder het stationsplein en het creëren van een paar duizend parkeerplaatsen kunnen in dit verband toch heel wat vraagtekens geplaatst worden.

Centraal uitgangspunt van alle plannen voor de stationsomgeving die de laatste decennia het licht zagen is de vaststelling dat er omwille van de spoorweggeul een grote kloof bestaat tussen Leuven en Kessel-Lo. Het ontwikkelen van de stationsomgeving zou er dan ook voor moeten zorgen dat die kloof overbrugd wordt. Dat overbruggen werd in het verleden soms heel letterlijk ingevuld. Zo ijvert de Leuvense Volksunie al sinds jaar en dag voor een plan om de volledige spoorweggeul tussen de Tivolibrug (aan de Tiensesteenweg) en de Blauwputbruggen (aan de Stella) te overspannen met beton om er kantoorgebouwen, handelszaken en parkeerinfrastructuur op te trekken.

De plannen die nu voorliggen zijn het resultaat van een overleg dat een tweetal jaar terug startte tussen de stad Leuven, de Lijn, de NMBS en de Vlaamse Gemeenschap. In deze stuurgroep vertegenwoordigde schepen Massart de stad Leuven. De Vlaamse gemeenschap was van partij omdat heel wat terreinen en infrastructuur die in de plannen betrokken worden, gewestelijke bevoegdheid zijn — denk maar aan de vesten.

Schuiven

Professor Smets van de KU Leuven werd aangezocht om het projectteam te leiden dat de ontwikkelingsplannen voor de ruimere stationsomgeving zou uitwerken. Langzaam Verkeer vzw en Tracer nv werden aangesproken om een verkeersplanologische studie — de mobiliteitsplanning — uit te werken. In januari '93 werden beide plannen voor de eerste keer voorgesteld. Schepen Massart (CVP) ontvondte zich inmiddels, tijdens een aantal info-avonden rond de stationsomgeving, als een grote verdierder van de plannen.

De enige opposanten van het dossier zijn — voorlopig althans — de Groenen, gesteund door een aantal mobiliteitscomités. Agalev bracht vorige maand een uitgebreid dossier uit waarin alle plannen grondig geëvalueerd worden. Zij vrezen dat de stad zich te veel op sleep-touw laat nemen door prive-ontwikkelaars en vinden het project niet genoeg sociaal-vernieuwend. De plannen zouden bovendien teveel afgestemd zijn op het autoverkeer en te weinig het openbaar vervoer naar voren schuiven.

Mof

De plannen van professor Smets rond het ontwikkelen van de stationsomgeving zijn heel ambitieus en grootschalig. Uit een makette blijkt duidelijk dat de wijdere stationsomgeving een totaal andere aanblik zal krijgen.

Opmerkelijk feit in de plannen is de ontwikkeling van het noordelijk gedeelte van de projectruimte. Men stelt voor de Leuvense gevangenis, die zich momenteel binnen de ring bevindt, te verplaatsen en neer te planten in een uit-hoekje van de ontwikkelingsplannen, naast de spoorlijn in de richting van Aarschot. De lokatie werd hierbij zo gekozen dat de strafinrichting volledig onttrokken wordt aan het zicht. Gevangenen moeten niet al-

leen opgesloten worden, ze moeten ook nog lekker ver van de brave burger weggemoffeld worden.

De kop van het ontwikkelingsgebied — dit is de zone rond de Vuurkruisenlaan (Groep T), de Diesteseesteenweg en gedeeltes van Kessel-Lo — wordt als koningininstek door de projectgroep naar voren geschoven. Een gebied ten zuiden van de Martelarenlaan ter hoogte van de Diesteseesteenweg wordt gedeeltelijk onteigend om plaats te maken voor een grootschalig nieuwbouwproject met kantoor- en horeka-functie.

Getrokken

In de plannen wordt ook een grote parkeergarage ('park and ride') voorzien ter hoogte van de Martelarenlaan. Daarnaast plant men ook een ombuiging van de Martelarenlaan om de autodoorstroming te verbeteren. Bij beide ingrepen kan men zich wel de vraag stellen hoe die in te passen zijn in een duurzaam mobiliteitsbeleid dat de auto niet moet weren om het openbaar vervoer meer kansen te geven. Dergelijke ingrepen zijn echter legio in de ontwikkelingsplannen; overal worden drastische infrastructuurwijzigingen voorzien die een betere doorstroming van het autoverkeer moeten mogelijk maken. Op heel wat plaatsen worden zelfs woningen onteigend voor vlottere autoverbindingen. Dit staat in nogal schril contrast met (bepaalde gedeeltes) van de verkeersplanologische studie die wel duidelijker opteren voor openbaar vervoer en langzaam verkeer.

Ook de Vuurkruisenlaan zou toegankelijker gemaakt worden voor autoverkeer in twee richtingen. Op het kruispunt met de Diesteseesteenweg wordt deze laatste rechtgetrokken. De Diesteseesteenstraat zou daarentegen enkel nog toegankelijk blijven voor bussen en fietsers. Om Leuven-stad en Kessel-Lo met elkaar te verbinden stelt professor Smets een 'onderdoorgang' van het spoor tussen het station en de Martelarenlaan voor. In die onderdoorgang zou er ook plaats worden voorzien voor winkelgalerijen en Horeka-zaken. Stedebouwkundig vallen er nogal wat bemerkingen bij zo'n doorgang te maken; het is immers twijfelachtig of een dergelijke ingreep inderdaad de stedelijke verbinding tussen Leuven en Kessel-Lo kan vormen. Uit ervaringen met de stations in Brussel en Mechelen weet men dat voetgangers vooral 's avonds dergelijke doorgangen niet graag gebruiken vanwege de onveiligheid.

Rijmen

Wat ongetwijfeld het sterkst in het oog springt is de totale metamorfose van het stationsplein. Zo wordt de obelisk enkele honderden meter verplaatst naar een site ter hoogte van de Diesteseesteen. Pittig detail: die verplaatsing van de obelisk wordt ten dele verantwoord als een ingreep om de zichtbaarheid van de klok van het station te bevorderen. Het is inderdaad zo dat die laatste aan het zicht van wandelaars in de Bondgenotenlaan onttrokken wordt door het oorlogsmonument. Het stationsplein zelf wordt ondergronds — weliswaar open — heraangelegd. De frietkotten verdwijnen en een autobusstation wordt opgetrokken ter hoogte van de autobusparkeerplaatsen, waarbij ook kantoren voor de Lijn boven in het gebouw voorzien worden. De

(foto Karel De Weerd)

fietsers krijgen parkeerplaatsen onder het station.

In de zone tussen de Tiensevest, het spoor en de Tivolibrug wordt een ganse resem nieuwe gebouwen opgetrokken. Een ervan is het Provinciehuys van Vlaams Brabant, natuurlijk voorzien van vierhonderd ondergrondse parkeerplaatsen. Op zich is het een goede zaak dat administratieve gebouwen aangelegd worden in de buurt van een station aangezien op die manier het gebruik van het openbaar vervoer aangemoedigd wordt. De vele parkeerplaatsen die voorzien worden — in het ganse project zouden dat er tweeduizend zijn — tonen echter aan dat dit niet direkt de motivatie was. Verder worden ter hoogte van de Tiensesteenweg ook een groot deel van de spoorwegbundels verwijderd. Hoe dit te rijmen valt met de geplande uitbouw van het spoorverkeer voor zowel het personenvervoer als het goederenvervoer is verre van duidelijk — maar misschien geloof de overheid haar eigen retoriek niet meer.

Gesloten

Het meest omstreden luik van het ontwikkelingsplan voor de stationsomgeving is ongetwijfeld de aanleg van een autotunnel onder het Martelarenplein. Deze zou dan het deel van de ring ter hoogte van de stationsomgeving ondergronds laten verlopen. De ring zou dan de grond ingaan op de Tiensevest ter hoogte van de Maria-Theresiastraat en loopt via de tunnel onder het plein tot aan de ABB-gebouwen op de Diesteseesteen. Het tunnelproject is een eerder onlogisch voortvloeiende van de mobiliteitsstudie die door twee studiebuero's — Langzaam Verkeer vzw en Tracer NV — gemaakt werd.

In die nota werd aanvankelijk zeer duidelijk gekozen voor het openbaar vervoer. Zo worden in het vijfde deel van de studie, 'een duurzame bereikbaarheid voor een stedelijke ontwikkeling', een drietal scenario's voorgesteld, die zich voornamelijk van elkaar onderscheiden door hun visie op autogebruik. Het derde scenario, het zogenaamde 'hoefijzermodel', gaat hierbij duidelijk het verst. Dit model gaat uit van een inperking van het autogebruik op agglomeratienivo en een beheersing van de groei op nationaal nivo. De term hoefijzer komt van de ruimtelijke structuur van het model, dat voorziet in een sterke inperking van het autoverkeer ter hoogte van de stationsomgeving. Zo verliest de ring rond Leuven haar doorstroomfunctie voor auto's; de ring wordt zo eerder een hoefijzer dan een gesloten cirkel.

De studiebuero's noemen dit scenario een 'trendbreukmodel' omdat het afgestemd is op langzaam, duurzaam verkeer. Hun rapport stelt letterlijk dat "een duurzame ontwikkeling beheersing van de mobiliteit nodig maakt". Bij het toetsen van de drie scenario's aan de doelstellingen die als uitgangspunt voor de mobiliteitsstudie dienden, scoort het hoefijzermodel op alle punten stukken beter dan de twee alternatieve scenario's. De studiebuero's constateren dan ook dat dit aantoonde dat 'het verkeerssysteem van Leuven op een tweesprong staat: ofwel leiden de ontwikkelingen rond de stationsomgeving tot een chaotische situatie met versnippering van de agglomeratie, ofwel vormen ze een katalysator voor een ruimtelijke structurering rond een verkeerssysteem dat een sterke stedelijkheid oplevert en/of verstedelijking aankan'.

Het is des te opmerkelijker dat men in de syntesenota van de mobiliteitsstudie beweert vooral het hoefijzermodel te volgen alhoewel een autotunnel onder het stationsplein voorzien is. De ring is dus duidelijk wel gesloten, weliswaar onder de grond. De beslissing om toch een tunnel aan te leggen lijkt vooral ingegeven te zijn door een poging de honderden parkeerplaatsen aan de Tiensevest bereikbaar te maken. Had men daarentegen de langparkeerplaatsen verder van het station aangelegd en in de stationsomgeving het openbaar vervoer maximaal bevorderd, had men dus meteen die tunnel overbodig gemaakt en kon men het hoefijzer daadwerkelijk realiseren.

Blijven

De tunnel onder het stationsplein zal volgens de officiële schattingen zo'n 350 miljoen frank kosten, alhoewel een half miljard volgens insiders een stuk realistischer is. Deze kosten moeten gedragen worden door de Vlaamse Gemeenschap aangezien de vesten onder hun bevoegdheid vallen. Door zoveel geld uit te trekken voor een tunnel is het nog maar de vraag hoeveel geld zal overblijven om de rest van het mobiliteitsplan af te werken. Volgens die plannen zouden de woonzones ter hoogte van het Martelarenplein moeten beveiligd worden tegen sluipverkeer en sluipparkeren. Daarnaast zijn er ook middelen nodig voor het aanleggen van betere fietsverbindingen.

Wanneer het half miljard dat men bereid is in de grond te stoppen voor de verkeersstunten, vergeleken wordt met het totale budget dat diezelfde Vlaamse overheid uittrekt voor fietspaden voor gans Vlaanderen (650 miljoen) moet je nogmaals constateren dat alle mooie woorden en campagnes ten spijt — zoals de fameuze fietscampagnes — de overheid volhardt in haar keuze om te blijven investeren in auto-infrastructuur.

Pieter Vandekerckhove